

Důvěrná nověna k nejsv. Srdci Páně - -	—·20
Devítidenní pobožnost k sv. Gabrielovi	
Possenti - - - - -	1·20
Odpustková modlitba za duše v očistci	—·08
Modlitba k Panně Marii, Matce dobré rady - - - - -	—·08
Růženec k sv. ranám Páně či růženec slitovný - - - - -	—·40
Pohlednice B. S. P. se sv. Marketou à -	—·40
Serie 12 uměl. pohlednic sv. Terezie z Lisieux - - - - -	10·—
Obraz Em. Dítěte: Božské Srdce Páně (60 x 40) - - - - -	30·—
Serie 12 uměl. pohlednic sv. Františka Seraf. - - - - -	6·—
Umělecké pohlednice Ukřižovaného v Lempias - - - - -	1·—
Vkusné barevné obrázky hlavy Ukřižovaného - - - - -	—·40
Vkusné nálepky milostného Pražského Jezulátka (100 kusů) - - - - -	5·—
Obrázky sv. Gabriela Possenti - - - -	—·40
Obrázky, medailky, špendlíky a obrazy různé velikosti.	

Při hromadných objednávkách sleva.

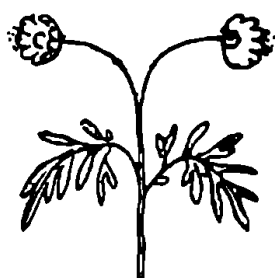
Soška milostného Pražského Jezulátka v chrámu
Panny Marie Vítězné v Praze III.

MILOSTNÉ PRAŽSKÉ JEZULÁTKO

PODLE RŮZNÝCH PRAMENŮ

SESTAVIL

FRANT. X. ŤOUPALÍK

VYDALY

ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.

Praha-Vinohrady

Korunní 4

NIHIL OBSTAT

PROF. JOS. HRONEK, CENSOR

NR. 7134

IMPRIMATUR

PRAGAE, DIE 5. JUNII 1929

† ANT. PODLAHA,

EPISCOPUS PAPHIENSIS,

VICARIUS GEN.

JEHO SVATOSTI

PIU XI.

v upomínku na Prahu,

která se Mu líbila,

s nejoddanějším přáním,

aby Ježulátko žehnalo Mu v roce

Jeho kněžského

jubilea

A není sporu o tom, že v naší zemi, kde je po uzákonění rozluky manželské tolik rozvrácených rodin, dětí nekřtěných, tato světice, milující novokřtěné dítky, má své zvláštní misijní úmysly.

Přirozeně, že navazuje na to, co našla v zemi naší vžitého, aby na tom rozněcovala česká srdce k následování své cestičky, která je jistá.

A nedovolává se marně. Náš národ má jistě prvky pro všecku pravou zbožnost v míře neobyčejné a snad jen proto byl v dobách minulých i nedávných napadán pokušeními herese tak ďábelskými . . .

Nuže, vydavatelstvo je přesvědčeno, že, jako vidí cesty Prozřetelnosti v tom, že mohlo s pomoc Boží vydat i Dějiny duše této milé světice, jako se uskutečnil časopis Dešť růží, kde vedle svaté Terešky i blahoslavená Anežka bude míti slovo k drahé své české rodině, aby ji varovala před cestou zkázy, tak také úcta k pražskému Jezulátku a její nový rozkvět ve vlasti naší a po celém světě spadá do toho líbezného kruhu snah, v nějž nás světice Ježíškova jakoby začarovala. Proto vydávajíce tuto knížku o Pražském Jezulátku, činí tak vydavatelky s touhou, aby dávný kult dětství Božího, od staletí v naší vlasti pěstovaný, znovu se rozmohl ke spáse a záchraně našich českých dětí, k blahu rodin, které budou jeho ručkou chráněny a ke cti té drahé země, která tak skvěle dovedla uctívat Ježíše — Dítě.

B. D.

LA STATUE MIRACULEUSE DE L'ENFANT JÉSUS A PRAGUE

La connaissance de la chère petite Sainte de Lisieux et de sa „petite voie” de l'Enfance spirituelle faisait revivre le culte de l'Enfance Jésus dans le monde entier. Ce culte est tellement doux et plein de consolation, il est tellement efficace pour la vie spirituelle de la famille chrétienne, élevant en même temps les parents ainsi que les enfants, qu' il ne reste qu' à désirer son répandement dans tous les coins de la terre entière.

Notre pays Tchécoslovaquie a l'honneur de garder en haute estime le culte de l'Enfance Jésus et la charmante statue miraculeuse de Petit Jésus de Prague est bien connue dans tous les pays du continent ainsi que dans les contrées transocéaniques.

Notre Petit est vraiment grand, ce Roi de la paix a ses chevaliers bien dévoués presque partout, où l'Évangile est prêché, de tous les pays des petites mains, soutenues par les mains des grands se tendent vers Lui, tenant les coeurs enchantés qui brûlent de désir d'appartenir à Lui à jamais . . .

C'est depuis trois siècles que ce Trésor est parmi nous et que les pèlerins de tous les côtés y arrivent demander son audience . . .

Un livre bien documenté était écrit par un Père Carme déchaussé du couvent de Chèvremont près de

*Liège: „Histoire de la statue miraculeuse du Saint
Enfant Jésus de Prague”.*

*Quant aux étrangers qui ne connaissent pas la langue
tchéque il faut s'adresser à ce livre pour faire la con-
naissance du culte pratiqué depuis des siècle dans notre
cher pays et surtout dans sa capital d'unique beauté;
tandis que les objets de piété, des statues, des images, des
petites rosaires, des gravures etc. etc. on peut comman-
der chez . . .*

*Les Soeurs Franciscaines,
Prague-Vinohrady,
Korunní 4,
Tchécoslovaquie.*

I.

PROČ UCTÍVÁME PRAŽSKÉ JEZULÁTKO?

Božský Spasitel, chtěje spasiti lidstvo a otevřítí znovu bránu nebes, stal se slabým a ubohým dítkem a volil za své první lůžko chudé jesle v chlévě. Přišel na svět v největší chudobě, ale ty, kteří se mu klaněli a v Něho uvěřili, obdařil dary nejčistší lásky, duševního štěstí a pokoje. Vzpomeňme jen na onu nevýslovnou slast, která naplňovala nejsvětější Matku Jeho, Marii Pannu a sv. Josefa, na radost zbožných pastýřů a sv. Tří králů. A ty dary, které Ježíšek rozdával v onu pa-

mátnou noc vánoční v chlévě betlémském svým prvním věřícím, rozdává i nyní po celém světě právě těm, kteří uctívají zbožně Jeho čisté Dětství. Nenadarmo pravil Božský Spasitel svým učedníkům: Nechte maličkých přijíti ke mně a nebraňte jim, neboť jejich jest království nebeské. (Matouš 19.) Kdožkoli nepřijme království Boží jako dítě, nevejde do něho (Lukáš 18.).

Církev katolická odjakživa učila a na koncilu Tridentském (25. zasedání) slavnostně opakovala své prastaré učení, že jest nejen dovoleno, ale i užitečno uctívati obrazy Ježíše Krista a svatých, neboť úcta k nim rozněcuje nás k lásce a následování Krista a jeho svatých. Nevztahuje se tedy úcta naše k obrazu samotnému, nýbrž k tomu, koho nám obraz představuje — tedy ke Kristu neb jeho svatým. Při pohledu na kříž — praví svatý Augustin, klaníme se tomu, který za nás na dřevě kříže zemřel. Neuctíváme tedy látky, ze které obraz nebo socha jest zhotovena, nýbrž toho, jehož obraz představuje (druhý

koncil Nicejský). Líbáme knihu evangelia a úcta naše nenáleží snad papíru neb literám, ale slovům Kristovým, která jsou v knize obsažena. Z toho vyplývá, že všechna naše úcta k sv. obrazům vystaveným na oltářích, na veřejných místech neb v příbytcích, před nimiž se modlíme, hlavu obnažujeme, je zdobíme, náleží jedině tomu, koho představují.

Nepřikládáme také obrazům samotným žádné sebe nepatrnější vyšší moci; pomoci a vyslyšení očekáváme jen od Boha jediného, na přímluvu neb pro zásluhy svatých.

Křesťanská úcta k obrazům jest právě tak stará jako křesťanství samo. Již v katakombách nalézáme obrazy Krista (dobrý Pastýř), Matky Boží s Ježíškem a p. Naše úcta je dále přirozená, rozumná a lidské povaze potřebná, neboť člověk není jen pouhým duchem, má i tělo, na kterém je i v duchovním směru závislý.

Uctívejme podle možnosti hojně milostnou sošku Ježíškovu, to tajemné dětství Kri-

stovo a budme jisti, že Spasitel zahrne nás svými milostmi již na zemi a že také šťastně dojdeme království nebeského.

2.

PŮVOD A DĚJINY MILOSTNÉ SOŠKY JEŽÍŠKOVY.

Historie sošky Ježíškovy je vskutku velmi bohatá a zajímavá. Chceme-li ji sledovat, musíme o celých 300 let nazpět do doby, kdy národ náš byl v stálém boji o zachování národní samostatnosti a kdy bojoval i o duchovní statky — o své náboženství. Byly to časy strastiplné a hrůzné. Třicetiletá válka vyžádala si za oběť poslední groš na žold vojákům, naděje národa — mladí jeho synové — vycedili svou krev téměř do poslední krůpěje. Města a vesnice byly rozbořeny a vypáleny, pole nevzdělána, rodinný krb vyhaslý a opuštěný. Panoval nedostatek, hlad a bída. To vše ještě nestačilo.

Národ náš byl dále sužován vpády Švédů a Sasů a ti dokončili celé dílo zkázy. Tomek ve svých dějinách českých (str. 299.) udává, že po skončení této strastiplné doby zbylo v Čechách jen asi 800.000 obyvatelů, přes 2 miliony zahynulo hladem a barbarskou ukrutností nepřátel.

Bylo potřebí míru, pokoje; a kdo jej může dáti lépe, než sám původce míru — Ježíš Kristus? A On k zuboženému národu zavítal jako malý Král pokoje v podobě sošky Ježíškovy.

Protestantskou modlitebnu Nejsv. Trojice na Malé Straně daroval cís. Ferdinand II. prostému a chudému řádu bosých Karmelitánů, kteří ani na výslovná přání panovníkova nepřijali žádných jim nabízených statků, chtějíce se živiti jen almužnami a dary dobrodinců. Časy však byly zlé a velmi často zaklepala nouze na fortnu klášterní. R. 1628 dostoupila bída vrcholu a tu dostalo se chudému klášteru velkého pokladu a s ním i pomoci a požehnání. Kněžna Polyxena

z Lobkovic darovala totiž zmíněnému konventu ušlechtilou sošku Ježíškovu se slovy: „Šlechtní Otcové, odevzdávajíc sošku, přináším vám, co je mi nejdražšího. Mějte v uctivosti obraz tento a nebudete mítí nedostatku.“ Pravdivá slova ta skutečně se vyplnila; časnými i duchovními statky oplýval klášter, dokud tu trvala vroucí úcta k dítku Spasiteli. Převor P. Jan Ludvík umístil milostnou sošku v konventní oratoři, před níž vykonávali všichni mniši svá rozjímání a zvláště novicové vynikali horlivostí v úctě k Božskému Dítku.

Šlechtná dárkyně Polyxena z Lobkovic patří k nejzasloužilejším ženám českým své doby. Pocházela ze starého panského rodu pánů z Pernštejna (narozená r. 1566). Matka její, Marie Manriquez z Lara, pocházela ze Španěl a přivezla si sošku Ježíškovu pravděpodobně ze své vlasti. Možno původ sošky podle toho klásti do Španěl.

Polyxena byla provdána za Viléma Rožmberka, nejvyššího purkrabí král. Českého,

který r. 1592 před smrtí odkázal své choti panství roudnické. R. 1603 provdala se za Zdeňka Vojtěcha z Lobkovic, který od roku 1599 až do smrti byl nejvyšším kancléřem království Českého.

23. května 1618 při defenestraci českých místodržících Slavaty a Martinice zachránila Polyxena jmenovaným po druhé život tím, že je ukryla před pronásledovateli ve svém paláci. Za tento čin byla se svým synem Václavem 4 měsíce vězněna a manžel její pokutován ztrátou všech statků, které mu však cís. Ferdinand II. navrátil a povýšil ho do stavu knížecího. Pan Zdeněk Vojtěch zemřel 16/6 1628. Právě téhož roku darovala paní Polyxena voskové Jezulátko bosým Karmelitánům pražským. Vdovská léta trávila ve zbožnosti a dobročinnosti a dosáhla věku 76 let. Pochována byla v kryptě roudnické.

R. 1630 přeložen byl noviciát Karmelitánů pro neustálé nepokoje válečné z Prahy do Mnichova a s ním odešli i nejvřelejší ctite-

lé Ježíškovi; úcty jeho ubývalo a s ní patrně i požehnání. Tak se stalo, že přikvapil nedostatek a bída.

Gustav Adolf, král švédský, dobýval tou dobou západní Německo a do Čech vtrhla spojená vojska Sasů (1631) pod velením Jana Jiřího Arnheima. Posádka pražská prchla, za ní ze strachu i šlechta, měšťané, a většina Otců Karmelitánů. Praha se Sasům vzdala, byla pleněna a drancována. Došlo i na opuštěný klášter karmelitský na Malé Straně. Milostná soška byla od luteránských vojinů zhanobena, ručičky ulámány a jako „modla papeženců“ hozena za oltář do smetí, kdež ležela nepovšimnuta plných 7 let.

R. 1636 přišel podle nařízení představených svých z mnichovského kláštera do Prahy P. Cyrill od Matky Boží. Byl to jeden z oněch prvních noviců a horlivých ctitelů Ježíškových. Hned po svém příchodu pátral po sošce Jezulátka; našel ji ve smetí pohozenou, očistil ji z prachu a umístil opět

Kostel Panny Marie Vítězné v Praze III.

v řádové oratoři. Ani nepozoroval, že Jezulátko, jež bylo v modré šatičky ustrojeno, má ulomeny obě ručky. Když dlel jednou na modlitbách a ostatní bratři již z oratoře odešli, zdálo se mu, jako by z úst svatého Dítka jasně zaznívala k němu slova: „Smilujte se nade mnou, i já pak smiluji se nad vámi! Vy mi dejte ručičky, a já pokoj svůj vám udělím; jakou objeví se vaše úcta ke mně, takový bude i příchod můj k vám!“ P. Cyrill nemeškal, vstal, svlékl rukávky; k velkému úžasu shledal ramínka uražena. Kde však sehnat peníze na opravu sošky, když konvent byl chudý?

Toho času dlel zámožný a věkem pokročilý muž, Benedikt Manskoenig z Ústí, návštěvou v Praze. Náhle se roznemohl a žádal o kněze. Byl k němu poslán P. Cyrill, který mu posloužil sv. svátostmi; vybízel jej, by všechnu důvěru svou měl v Syna Božího, který pro nás se stal ubohým dítětem. A vypravoval dále nemocnému o zázračné sošce Ježíškově a o tom, jak je obraz

ten poškozen. Nemocný dojat vypravováním, poslal klášteru před svou smrtí bohatou almužnu. P. Cyrill šťasten spěchal k převorovi a podáváje mu neočekávanou almužnu, prosil o opravení milostné sošky. Avšak převor, zbožný a moudrý muž, chtěl zkoušeti ctnost řeholníkovu. Dal zhotoviti novou sošku Ježíškovu a starou opravití nedal. Ale Ježíšek s tím nesouhlasil, neboť sotva že nová soška na oltáři v oratoři se poprvé octla, spadl na ni svícen a na kusy ji roztříštil. „Chtěť zneuctěný, zmrzačený náš Ježíšek, který prvý na oltáři našem byl postaven, býti věrným pomocníkem domu a chtěl i pro budoucí časy úctu mezi námi si pojistiti,“ vypravuje pak ct. P. Cyrill.

Velký tento ctitel Ježíškův neumdléval na dále ve svých snažných prosbách, a v modlitbě o vyslyšení své žádosti. Vnitřní hlas mu pravil: „Jdi, zanes mne ke vchodu do sakristie, tam zajisté se najde někdo, kdo se mne ujme“. P. Cyrill hlasu toho uposlechl a odnesl „opuštěné dítě“ na naznačené

místo a odešel. Netrvalo dlouho, a dostavil se do sakristie neznámý muž. Prohlížel si půvabnou sošku Ježíškovu a zjistil k svému údivu, že jsou údy polámány. Obrátil se k převorovi, který tu řízením Božím právě byl a žádal o dovolení, aby směl na vlastní útraty opravit milého Ježíška. Prevor prosbě jeho vyhověl. Opravená milostná soška byla za krátkou dobu vrácena a zastkvěla se v původní kráse. Ramínka byla vyrobena ze dřeva a potažena čistým, panenským voskem.

Šlechtný čin neznámého byl v zápětí odměněn. Býv. vojenský komisař Daniel Wolf z Argentara byl nevinně nařčen, jakoby nedbal svého úřadu; byl mu zadržen plat a zavedeno s ním vyšetřování. I přátelé jeho počali o jeho dobrém jméně pochybovat. V ten den, kdy si donesl milostnou sošku Ježíškovu domů, obdržel cís. dekret, kterým se mu povoluje vyplatiti zadržená částka na služném 3000 zlatých a v několika příštích dnech bylo i vyšetřování příznivě skončeno.

Jeho žena byla velmi zlostná a nesnášenlivá, takže ji z domu vypověděl. Avšak sotva se soškou překročil práh domu svého, stala se v srdci jeho velká změna. Zapomněl rázem na všechna příkoří a zlou vůli své ženy a znovu ji přijal a žili pak spolu nadále v míru a pokoji. Tak štědře a bohatě odměnil se Ježíšek svému ctiteli.

Kláster Karmelitánů byl tehdy stále navštěvován různým soužením. Jednou ukradli drancující vojíní krávy, jež mniši od dobrodinců dostali a které velmi přispívaly k jejich obživě. Zanedlouho ukradli jim zloději pár koní, kterých nutně potřebovali k dovážení staviva jednak pro kostel, jednak pro klášter. Toho času zuřil mor a zhoubnou tu nemoc zanesli bratři i do kláštera. Onemocněl sám převor. V této těžké ráně obrátili se bratři na milostného Ježíška a prosili Jej o pomoc a slitování. Převor sám náhle procitnuv, slíbil, že bude-li uzdraven, bude obětovati před soškou Ježíškovou devět mší sv.; za několik dní

převor náhle se uzdravil a od toho času se stal nejhorlivějším ctitelem Ježíškovým.

Jmenovaný komisař Daniel Wolf náhle těžce onemocněl. Lékaři o něm již pochybovali, ale nemocný se nevzdával naděje a slíbil, uzdraví-li se, že dá zhotoviti Jezulátku pěknou skleněnou skříň. Sotvaže slib ten učinil, cítil velkou úlevu v bolestech, a v několika dnech se uzdravil úplně. Slibu svému dostál. Skříň objednal u truhláře, který byl náhodou odpadlíkem a bludařem. Řemeslník hleděl sice všemožně přání komisařovu vyhověti, ale těšil se, že stanoví vysokou cenu a viděl již v duchu smlouvajícího pana Wolfa. Zbožný muž však bez průtahů požadovanou částku zaplatil z lásky a vděčnosti k Ježíškovi. Zmíněný truhlář se svým přítelem odešli poté do hostince a tam se vysmívali a rouhali Ježíškovi, považující úctu k němu za modloslužbu. Dlouho však netrvala jejich radost a výsměch. Onemocněli oba náhle morem a do tří dnů

zemřeli. Tak odměňuje Ježíšek své ctitele a trestá rouhače.

V červenci r. 1639 roznemohla se těžkou chorobou Alžběta, choť Libštejnského z Kolovrat, nejvyššího komoří v Čechách. Nemocná dlouhou chorobou ztratila řeč i sluch. Nejlepší lékaři povolání k lůžku nemocné vzdali se naděje na uzdravení a předvíдали blízký konec. Zarmoucený manžel nemocné zvěděv o náhlém uzdravení komisaře Wolfa a převora Karmelitánů, požádal představeného kláštera, aby dovolil P. Cyrillovi přinést k lůžku nemocné milostnou sošku Ježíškovu. P. Cyrill přišel a podal sošku k ústům nemocné, která dojata a se slzami v očích slíbila Ježíškovi, uzdraví-li se, býti po celý život za dar zdraví vděčnou. Sotvaže slib v duchu Jezulátku přednesla, nabyla řeči i sluchu a zakrátko úplného zdraví. Vděčnost svou projevila tím, že věnovala Ježíškovi korunku z ryzího zlata.

Události ty nezůstaly zatajeny lidu a vždy

víc a více bylo projevováno přání, aby milostná soška byla dána k veřejnému uctění. Soška byla prozatím umístěna na hlavním oltáři Panny Marie. Ctitelů přibývalo nejen ze řad měšťanstva pražského, ale i ze šlechty. Tak nám sdělují staré klášterní záznamy, že Febronie z Pernštýna dala vydláždit přesbytář klášterního kostela červenými a bílými mramorovými deskami z úcty k Ježíškovi; Anna Polyxena Slavatová dala zřídit oltář ku cti Panny Marie a věnovala k účelu tomu částku 6000 zlatých. Jan Konrád Kropf z Altendorfu, apelační rada, věnoval částku 5000 kop míšeňských k zřízení oltáře ke cti sv. Josefa. Don Baltazar de Maradas, rytíř Maltánský a zemský maršálek, hradil útraty na zařízení krásného portálu kostelního. Tak pomalu zveleboval se milý stánek Ježíškův.

Roku 1644 byla pořízena ke cti Ježíškově nová kaple, která byla posvěcena na den Jména Ježíš; od té doby slaven hlavní svátek Ježíškův toho dne. Jak nám dále staré zá-

znamy vypravují, děla se stále náhlá vyslyšení a uzdravení před milostnou soškou. Syn Popela z Lobkovic po dvakráte se na smrt roznemohl a byl vždy zázračně uzdraven. Eva Febronie z Perenthalu trpěla krutými bolestmi hlavy a byla náhle uzdravena. Z vděčnosti darovala řadu kostelních nádob a drahocenná mešní roucha vlastní rukou vyšitá. Vypsati všechny milosti, které Ježíšek uštědřil svým ctitelům, znamenalo by vyplniti obsáhlou knihu. Rok 1648 byl zvláště pro ctitele Ježíškovy tím významný, že sám kardinál Harrach, pražský arcibiskup, vysvětil již zmíněnou novou kapli a sloužil mši sv. před Jeho milostnou tváří.

Téhož roku končila neblahá válka třicetiletá. Švédský generál Koenigsmark přitáhl koncem července se svým vojskem před brány Prahy a v noci ze dne 25. na 26. červenec přepadl zrádně stráž u brány strahovské a vnikl do spícího města.

Otcové Karmelité konali právě modlitby

jitřní, když uslyšeli v chóru první dělové rány. O páté hodině ranní zabušili Švédové na bránu klášterní v naději na bohatou kořist. První tento vpád byl dosti šťastně ukončen. Loupeživá rota spokojila se jídlem a pitím a odešla. Zanedlouho však dostavila se nová četa ziskuchtivých vojáků. Zbožní mniši brali útočiště u milostného Ježíška. A kýžená pomoc se dostavila. Nepřítel chtěl právě násilím práh kláštera přestoupiti, když tu náhle byl zadržen neznámým vojínem — Švédem Ruttgerem, katolíkem, který znal bosé Karmelity již z Kolína nad Rýnem a choval k nim zvláštní úctu. Ježíšek ale ještě jinak ochránil své ctitelé; převor karmelský vyslal bratra laika k vůdci Koenigsmarkovi s prosbou o ochranu. Muž ten byl všeobecně znám jako krutý nepřítel katolíků, zvláště kněží a mnichů a též pleněním kostelů a klášterů. Kdož by se byl nadál, že prosbě mnicha hrdý ten vítěz vyhoví! Ruttger s několika ozbrojenci se stal na jeho rozkaz strážcem

kláštera. Karmelité nedomáhali se snad ze sobeckých zájmů ochrany, ale k nim uchýlilo se na sta a sta měšťanů i se svým majetkem, pokud jej mohli zachránit před hrabivou a loupeživou rukou Švédů; ti také našli pomoc pod tichým krovem klášterním a uchránili pro své rodiny živobytí — pod mocnou záštitou Ježíškovou. V krutých těch dobách kaple Ježíškova nebyla ani na okamžik opuštěna. Ráno i večer scházeli se tu všichni pronásledovaní ke společné modlitbě, kteráž vždy končila litanií k počtě nejsvětějšího Jména Ježíš.

Karmelité pomáhali i hmotně mírniti bídu a nouzi Pražanů. Všichni, kdož se do kláštera uchýlili, byli dvakráte denně poděleni pokrmem i nápojem a bylo nevysvětlitelné, že zásoby klášterní se netenčily. Švédové dokonce otevřeli v klášteře i lazaret a mniši byli nuceni raněné ošetřovati. I sám Gustav Adolf, pozdější král švédský, navštívil při jedné příležitosti kapli Ježíškovu a ačkoliv byl protestant, daroval k jeho cti 30 dukátů

i poručil, aby byli ranění z kláštera přeneseni jinam.

Konečně nadešel zemi naší pokoj podepsáním mírové smlouvy vestfálské. Jaké kruté poměry zavládly tehdy v Čechách, bylo již s počátku této kapitoly naznačeno. Všude, kde panoval dříve blahobyť, radost z výsledku pilné práce, kde vládlo štěstí rodinné— nastala bída a zpustlost mravní. Ale důvěra v pomoc Ježíškovu neopustila zbožné Pražany. Ti v počtu ještě hojnějším navštěvovali kapli Ježíškovu. 6. ledna roku 1649 obětovali Karmelité v kapli Božského Dítka mši sv. na poděkování za přestálé nebezpečí a při té příležitosti obnovili své sliby řeholní. 14. ledna téhož roku na svátek Jména Ježíš konány opět slavnostní bohoslužby a průvod s milostnou soškou za střelby z děl, na znamení radosti nad vypuzenými Švédy. Sotvaže Švédovézemi opustili, dostavil se nový nepřítel — mor. Za nočního temna odváženy jeho oběti k věčnému odpočinku. Hrůza a úzkost obyva-

telů rostla při pohledu na nescíslné mrtvoly. Opět byl obléhán Ježíšek mnohými prosebníky. I klášter byl hlízou morovou navštíven. Zemřel však pouze jediný kněz, P. Matěj, který obětoval se pro záchranu duší a sám nakaziv se morem, zemřel — odevzdán do vůle Boží, v nejbližším sousedství kaple Ježíškovy.

Z dosavadního líčení poznáváme, že smutná část dějin Čech a Prahy zvláště jest úzce spiata s historií sošky Ježíškovy. V době krutých válek, hladu a moru byl Ježíšek Praze jediným útočištěm a mocným ochráncem. Co tu slz bylo prolito před jeho milostnou tváří, kolika přáním a prosbám bylo vyhověno, a jistě na tisíce modliteb za vlast a národ i mír tu šeptal český ret.

Po době utrpení a strádání nadešla doba radosti. 4. dubna r. 1655 byla milostná soška Ježíškova slavnostně korunována. Korunku zlatou, posázenou perlami a drahokamy, daroval Bernard Hynek z Martinic, velký ctitel Ježíškův. Ten den připadl na první ne-

děli po velikonocích. Ke vzácné této slavnosti dostavil se lid v obrovském počtu, nescházeli ani ctitelé Ježíškovi z řad šlechty. Světící biskup Josef de Corti zastupoval onemocnělého kardinála Harracha. Při pontifikální mši sv. před obětováním jmenovaný biskup korunoval milostnou hlavíčku Ježíškovu vzácnou korunkou — darem hr. Martinice. A zasloužila si tato milostná soška Jezulátka takové slávy, tak cenného daru? Odpovědí buď nám vzpomínka těch strastiplných dob válek, krveprolévání, hrozné rány morové. A ty rány přece lid český přežil, nezahynul, neklesl na mysli, ježto bral své útočiště k milostné sošce. Jistě jen milosti, které On rozdává měrou nevyčerpitelnou, sílily nejen jednotlivce, ale rodiny, celé město Prahu, celý národ. Slavnost korunovace Ježíškovy byla připravena vděčností, která tryská jen z upřímného, věřícího srdce.

Roku 1695 vystavěla zbožná rodina Talmbergů svým nákladem kapli v klášterním ko-

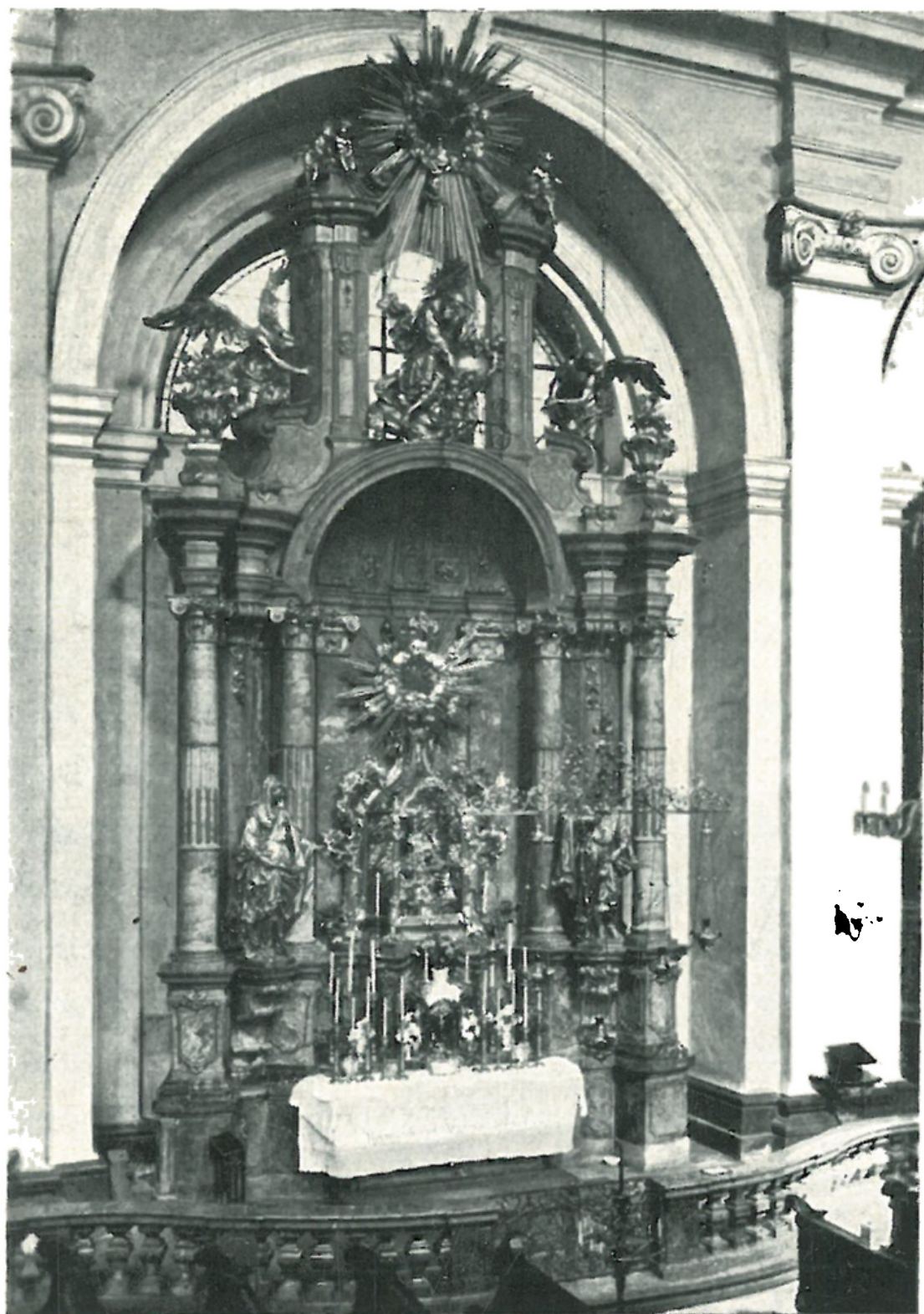
stele na straně epištolní, do níž byl Ježíšek přenesen v den svátku sv. Josefa. Tím bylo splněno přání zbožných věřících, aby Ježíšek byl umístěn po celý rok v kostele k veřejné úctě a pobožnosti. Na tomto místě byl vystaven až do roku 1741. Ježíšek i na novém svém místě stále uděluje audience, vyslýchá přání a tužby svých věrných, těší zarmoucené, pomáhá ubohým a vrací náhle zdraví těžce nemocným. Není tedy divu, že úcta se víc a více šířila nejen po Praze, ale i po Čechách, střední Evropě, ano i za oceán. Všude chtěli mít kopii sošky Ježíškovy z Prahy. Lid zbožný si přál mít nejen sošky a obrázky Ježíška, ale i nějaké pojednání o původu Ježíška Pražského a Jeho milostech.

P. Emerich od sv. Štěpána sbírá první zprávy o Jezulátku a vydává r. 1737 za pomoci konventu svého řádu (Karmel.) první tištěnou knihu o Pražském Jezulátku: „Pražské veliké a malé“ nejprve v jazyce německém a roku 1740 již i v češtině a vlaštině.

Jezulátku v Praze dostává se i z ciziny vzácných darů. P. Ildefons od Obětování Panny Marie, rodem z Broumova v Čechách byl roku 1737 zvolen na tři léta generálem karmel. řádu. Byl velkým ctitelem Jezulátka, neboť byl před tím řadu let převorem v Praze. Na svých cestách nosil s sebou stále obrázek milostného Ježíška. Téhož roku konal řádovou visitaci klášterů v provincii sicilské. Z Palerma vydal se s dvěma Otci Karmelity po moři do Milazza. Již druhého dne navečer byli nuceni hledati útočiště ve skalním zálivu Cap d'Orlando, neboť moře se velmi zneklidnilo. V útulku tom pobýli celou noc a následujícího rána chtěli ve své cestě pokračovati. Sestoupili zpět do lodi s ostatními cestujícími a loď odvážíla se na širé moře. Zanedlouho byla však vržena zpět na skalisko a ztroskotala. P. Ildefons se svými dvěma druhy se zachránil na strmé skále. Však nebezpečí nebylo u konce. Moře stoupalo a hrozilo trosečníky pohřbíti ve svých vlnách. Jako zázrakem objevil se zne-

nadání člun, který je zachránil. P. Ildefons tehdy vezl s sebou vzácný dar, kterého se mu dostalo od Karmelitek v Palermě — drahocenný missál tištěný v Benátkách r. 1730, jehož desky byly bohatě zlatem a stříbrem prošívané a korály posázené. Kniha ta byla uložena s ostatními věcmi v tlumoku, do něhož vnikla mořská voda a vše promočila. Ku podivu, missálu se voda nedotkla. P. Ildefons poslal vzácnou knihu z vděčnosti za své zachránění — Pražskému Jezulátku. Světoznámá knihovna kláštera Strahovského v Praze jest nyní majetnicí missálu; tam je uložen v theologickém sále a budí svou skvostnou vazbou údiv návštěvníků.

Jaké úctě se tehdy těšilo Božské Dítko! Od časného jitra, sotvaže byl chrám otevřen, až do pozdního večera střídal se tu zbožný lid a přednášel své prosby i vzdával vroucí díky za vyslyšení. R. 1739 bylo slouženo na počest milostného Dítka 2568 mší sv. Zvláště v pátek byla účast věřících četná. V 7. ho-

Oltář se soškou Milostného Jezulátka.

din ráno bývala sloužena mše sv. před vystavenou Nejsv. Svátostí a končila litanie-
mi ku poctě nejsvětějšího Jména Ježíš. Účast
byla někdy tak velká, že lidé stáli venku
před kostelem. Pravá záplava lidu bývala
o devítidenní pobožnosti ke cti Jména Je-
žíš, která začínala sobotou před druhou ne-
dělí po Zjevení Páně. Bohoslužba dopo-
lední i odpolední byla doprovázena po celou
oktávu hudbou. Voskovic bylo pokaždé da-
rováno tolik, že nebylo na jejich umístění
dosti svícňů na oltáři. Kaple Talmbergů po-
malu nestačila. Bylo uvažováno o novém,
vhodnějším umístění.

29. dubna 1743 zavítala do Prahy cís. Marie
Terezie se svým chotěm Františkem Lotrin-
ským. Dne 12. května došlo ke korunovaci
Marie Terezie za královnu českou. Za svého
pobytu v Praze navštívila také Jezulátko u
Panny Marie Vítězné a vroucně se tu pomod-
lila. Jezulátko obdarovala zeleným rouchem
z hedvábného sametu s bohatými výšivkami
zlatými a skvostným ornátem téže barvy.

Sotva se trochu obyvatelstvo Prahy zotavovalo z nesčetných děsivých ran, vypukla poznovu válka sedmiletá a Praha se stala opět terčem nepřítele. R. 1756 blížil se k Praze pruský král Bedřich II. 9. května došlo ke krvavé porážce vojsk královských. Od 30. května do 19. června bombardoval nepřítel Prahu; tehdy vypršel pravý dešť kulí a pum na ubohé město. Nejvíce škod tehdy utrpěly chrámy Svatovítský, Týnský, i na Karlově. 18. června porazily voje Daunovy Bedřicha II. u Kolína na hlavu a přestalo ihned obležení Prahy.

Také i v tuto dobu utrpení a hrůzy utíkal se pražský lid k Ježíškovi. Za svou záchranu daroval městský úřad staroměstský Ježíškovi dvě 15. liberní voskovice a městská rada Malé Strany zažádala u duchovních Otců Karmelitů o slavné děkovné služby Boží za pokoj a mír.

R. 1761 byl papežem Klementem XIII. privilegován oltář Pražského Jezulátka — plnomocnými odpustky pro kněze, kteří tu

slouží mši sv. Roku 1776 byl nahrazen starý dřevěný oltář novým, překrásným ze šedého a červeného mramoru berounského. Náklad na nový oltář byl uhrazen dary dobrodinců a dostoupil slušné částky 60.000 zl. Jezulátko je umístěno v křišťálové skříni na bohatě zdobeném podstavci se znakem řádu karmelského. Soška Ježíškova obklopena je asi 20 andělky ze stříbra, z nichž dva nesou korunku a dva velcí u jeho nohou adorují. Po obou stranách skřínky umístěny jsou velmi cenné sochy P. Marie a sv. Josefa v životní velikosti, ze dřeva řezané a zlacené, dílo Petra Prachnera. Skvostný tento stánek Ježíškův dochoval se neporušený až na naše doby.

· Josef II. zrušil sice klášter a 44 mnichů Karmelitů vypudil r. 1784, ano i poklad Ježíškův byl rekvirován, ale úctu a důvěru v lidu zničit nemohl, ta panuje v srdcích věrných Čechů a zbožných Pražanů dodnes.

POPIS SOŠKY JEZULÁTKA, JEHO ROUCH A JEHO ODÍVÁNÍ.

Pražské Jezulátko nepředstavuje nemluvnátko v plénkách zavinuté, jako Je vidíváme o svátcích vánočních položené v jeslích, nýbrž připomíná nám Ježíška, když mu byly asi 2—3 roky. Je to postava stojícího pacholete, zahaleného v bílou řízu, která s ramének volně splývá, nejsouc ani v pase přepásána. Pravou nožičku zakrývá úplně, levé nožičky jest viděti přední část; ručičkou pravou žehná, podobně jako kněz uděluje požehnání a v levé ručičce drží zeměkouli. Výška sošky je 46 cm (podle staré míry 17¹/₂ palce). Ježíšek stojí na malém podstavci zvýši 20 cm. Zdá se, že celá soška Ježíškova je vyřezána ze dřeva a potažena vrstvou vosku parojkového (panenského). Dá se tak soudit z toho, že tam, kde vosk na prstech se odloupl, objevuje se prst pěkně ze dřeva řezaný.

Celá postava děťátka je štíhlá, krásně modelovaná. Obličej nemá sice klasicky pravidelných rysů, ale čím déle náš zrak se do jeho tváří zadívá, tím více shledává, že jakási přívětivost, dobrota a vážnost odtud vane, mysl i srdce k sobě vábí a povzbuzuje mimoděk člověka, aby padl na kolena a klaněl se tomu tajemství, že Bůh z lásky k lidem stal se ubohým dítětem, aby se nám úplně připodobnil a v ničem se nelišil.

Hlavičku Ježíškovu zdobí nyní hustý, světlý vlas; dříve měla soška malou bílou paruku, jaká se nosívala v dobách roka. Prozrazuje to celá řada starých obrazů a rytinek. Aby vosková soška Ježíškova pevně stála, zhotoveno pro ni stříbrné pouzdro se širokým podstavcem. V pouzdro tom je Děťátko upevněno až po bedra a dá se zcela lehce, bez obtíží vyjmouti.

Roucha, jimiž se Jezulátko odívá, podobají se rouchu církevnímu. Oblékáno bývá nejprve ve dvě bílé řízy, podobné kněžským albám; první je jednodušší, dru-

há celá z krajek. Další roucho bývá buď z brokátu, hedvábí neb sametu a má podobu kněžské dalmatiky; z téže látky je plášť trochu podobný pluviálu. Nad hlavičkou Jezulátka ve skříni jest upevněna korunka tak, že se zdá, jakoby spočívala přímo na ní. Korunka ta jest vzácný dar Bernarda Ignáce z Martinic, nejvyššího purkrabí českého, vroucího ctitele Ježíškova.

Dne 4. dubna 1655 posvětil biskup Pražský Josef z Corti korunku a při mši sv. jí korunoval milostnou sošku Ježíškovu za velké účasti panstva a lidu.

Obyčej převlékati sošku je bezpochyby již z r. 1656, možná že ještě starší, neb sama Polyxena z Lobkovic, která Jezulátko darovala, přinesla je oblečené v šatičky, jež jsou dosud zachovány. Zaručené zprávy o převlékání Jezulátka máme z r. 1713, kdy v Praze panoval mor, který si vyžádal mnoho tisíc obětí. Je zajímavé, že ti, kteří brali útočiště u Jezulátka, morem nakaženi nebyli.

Mnozí z vděčnosti k Jezulátku věnovali

své šperky, zlato a brokáty k pořízení šateček pro milou sošku. Anna Klára Loraginová vyprosila si od Karmelitánů dovolení, by směla sošku Ježíškovu převlékati; sama zhotovila krásné šatičky a strojívala sošku i převlékala po řadu let. Z té doby má Jezulátko nejskvostnější kusy garderoby. Roucha jsou zhotovena nejen z těžkých brokátů tkaných ze zlata a stříbra, ale jsou zdobena i pravými perlami a drahokamy. Mnohé z nich je bohatě vyšíváno; právě ta nám výmluvně připomínají lásku a obětavost českých paní a dívek.

Cenných a bohatě zdobených šatů má Ježíšek počtem asi 20, z nich nejkrásnější a umělecky i historicky nejcennější jsou sametové zelené, darované Marií Terezií, zdobené bohatou zlatou výšivkou; císařovna věnovala ke cti Ježíškově i bohoslužebná roucha v téže barvě a téhož motivu. Šatičky barvy červené, taktéž bohatě zlatem vyšité a k tomu stejné církevní paramenty, obdržel Ježíšek od cís. Ferdinanda.

Roucha barvy bílé darovaná různými ctiteli, dnes již neznámými, jsou několikerá a jsou různě zdobená, buď perličkami nebo českými granáty (v nár. motivech), anebo celá protkaná modrými a stříbrnými nitkami. Nechybí ani rozkošné šatičky rokokové, růžové, zdobené vetkanými stužkami.

Nejvíce ovšem nás upoutají šatičky darované až z dálné Číny, nezvykle jemnou výšivkou a cizími motivy s ptáčky zdobené.

Roku 1860 byl totiž založen nový Karmel v Šanghaji Tou-se-vé, který obdržel z Evropy sošku Ježíškovu. Tuto počaly mladé Číňanky oblékati po svém vkusu a nádhře a jednoho dne poslaly čínské ctitelky Jezulátka skvostné šatičky i pro sošku v Praze, bílé roucho a červený plášť. Bílé roucho je zdobeno vyšitým srdéčkem z pravých korálů, kolem něhož se vine trnová koruna z perliček. Na okraji, mezi něžnými květy drobných chrysantém je vyšita čínskou abecedou tato prosba: „Božské Dítě Ježíši, smiluj se nad Čínou, vrať ji své víře a zbav

ji moci zlého ducha.“ Na rukávcích je vyšita prosba: „Ježíši, Božské Dítě, přijď království Tvé do Číny!“

Jaká to vroucí zbožnost — a vlastenecká láska Číňanek! Kéž by Jezulátko probám vyhovělo a vrátilo čínskému národu pokoj a mír i světlo křesťanské víry.

Jsou tu i šatečky barvy fialové pro dobu postní, méně zdobené, přece však vkusně provedené. Jedny šatečky dokonce jsou celé pracované z krajek snad bruselských s modrým podkladem.

Jezulátko bývá oblékáno do šatiček barev liturgických a převlékáno šestkrát v roce. Úkol převlékati Jezulátko vykonávají po řadu let ct. Anglické panny od sv. Josefa na Malé Straně. O vánocích na slavnost Jména Ježíš mívá Ježíšek šatičky barvy zelené — dar Marie Terezie. O velikonocích bývá oblékán do roucha bílého a o svátcích svato-dušních mívá na sobě šatičky barvy červené (dar Ferdinandův). V postě a adventě obléká se soška v roucho barvy fialové. Při pře-

vlékání, které se děje vždy dopoledne po mši sv. asi kolem 10. hod., dotýkají se též různé předměty, jako medaile, obrázky, růžence a pod., které se pak posílají do všech končin světa, kde je Ježíšek uctíván.

Prohlídkou šatiček umělecky i historicky cenných nabýváme pevného přesvědčení o velké a hluboké lásce českého lidu, hlavně pak Pražanů, a o vděčnosti, neboť to vše jsou dary za různá uzdravení, vyslyšení proseb, pomoci v záležitostech mnohdy již ztracených. Ty ruce, které se tak snažily dokázat lásku k Ježíškovi, zvelebiti Jeho slávu a okrášliti co nejdovedněji Jeho sv. obraz, dávno již zetlely. Ale dílo z lásky mluví o lásce k Ježíškovi stále i k nám a zůstává důkazem i věků příštím.

JAK ODMĚŇUJE PRAŽSKÝ JEŽÍŠEK DŮVĚRU SVÝCH CTITELŮ.

Plných 300 let těší se Ježíšek úctě v sto-
věžaté matičce Praze. Je to stále týž obraz
Božského Dítka, s ručičkou mile žehnající
všem, kdož k němu přicházejí. Je stále milo-
stivý jako kdysi uctíváný Polyxenou z Lob-
kovic, P. Cyrillem a všemi Karmelity, kteří
se za tu řadu let vystřídali — až po dnešní do-
bu. Všem, kdo se k němu obrátili s prosbou
o vyslyšení, o pomoc v záležitosti tělesné
neb duchovní, všem vyhověl, všem pomá-
há, všechny bere pod svoji ochranu, nikoho
nepropouští s prázdnýma rukama. Uděluje
své milosti nejen v Praze, ale po celém světě,
všude, kde je jeho dětství uctíváno. Vylíčiti
všechny mimořádné milosti, náhlá uzdra-
vení, kterých se ctitelům Ježíškovým dostalo,
znamenaloby vydání objemnou knihu. A je-
ště by mnohé příběhy a milostná vyslyšení

nebyla v té knize obsažena, nejsou všechna zaznamenána. Jen kolik proseb o mše sv. na různé zbožné úmysly dochází ročně z celého světa! K Jezulátku na Malé Straně doručovány jsou stále dopisy v různých jazycích s prosbou o medalie, obrázky, růženečky. Ježíšek zvláště rád vyhovuje žádostem mu přednášeným těmi, kdo jej prosí ve stavu milosti posvěcující, to jest zvláště po přijetí sv. svátostí.

a) Ježíšek je nejupřímnější přítel dítek.

Kronikář ve svých záznamech se zmiňuje, že r. 1637 byl náhle uzdraven jediný synáček hraběnky Marie Anny Buquoiové. Děcko těžce onemocnělo na osypky; tvář byla k nepoznání zohyzděna, nohy i ruce jeho nepřirozeně stočeny. Lékaři marně hledali léku, nic neposkytovalo dítěti úlevy. Matka vzala útočiště k milostnému Ježíškovi. Dala sloužit mše sv. a slíbila konati denně k jeho cti pobožnost a brzo po slibu Božské Dítka přispělo. Když kněz za hošíka mši sv. obětoval, sotvaže dospěl k pozdviho-

vání, náhle se nemocnému ulevilo a zanedlouho se těšil úplnému zdraví. Takových příběhů čteme více. 29. května 1738 přišel do kaple rytíř Vilém z la Haye a Dürrehagenu, první dvorní kavalír arcibiskupa s celou rodinou. Byli přítomni mši sv., kterou dali sloužiti ku poctě Ježíškově a dva synkové knězi ministrovali. Malá dceruška této rodiny jménem Marie Helena, čítající 13 měsíců, onemocněla horečkou a katarem. Nemocnému robátku víc a více se přitěžovalo a tu matka šla prositi „lékaře všech lékařů“ u Karmelitánů. Dala u oltáře milostného Ježíška za uzdravení dítěte sloužiti mši svatou a došedši domů, spatřila dcerušku zdravou. Otec dítěte svým podpisem i pečetí stvrdil, že bylo náhle uzdraveno. Oba rodičové věnovali z vděčnosti k Ježíškovi zástavu své věrnosti, své svatební prsteny.

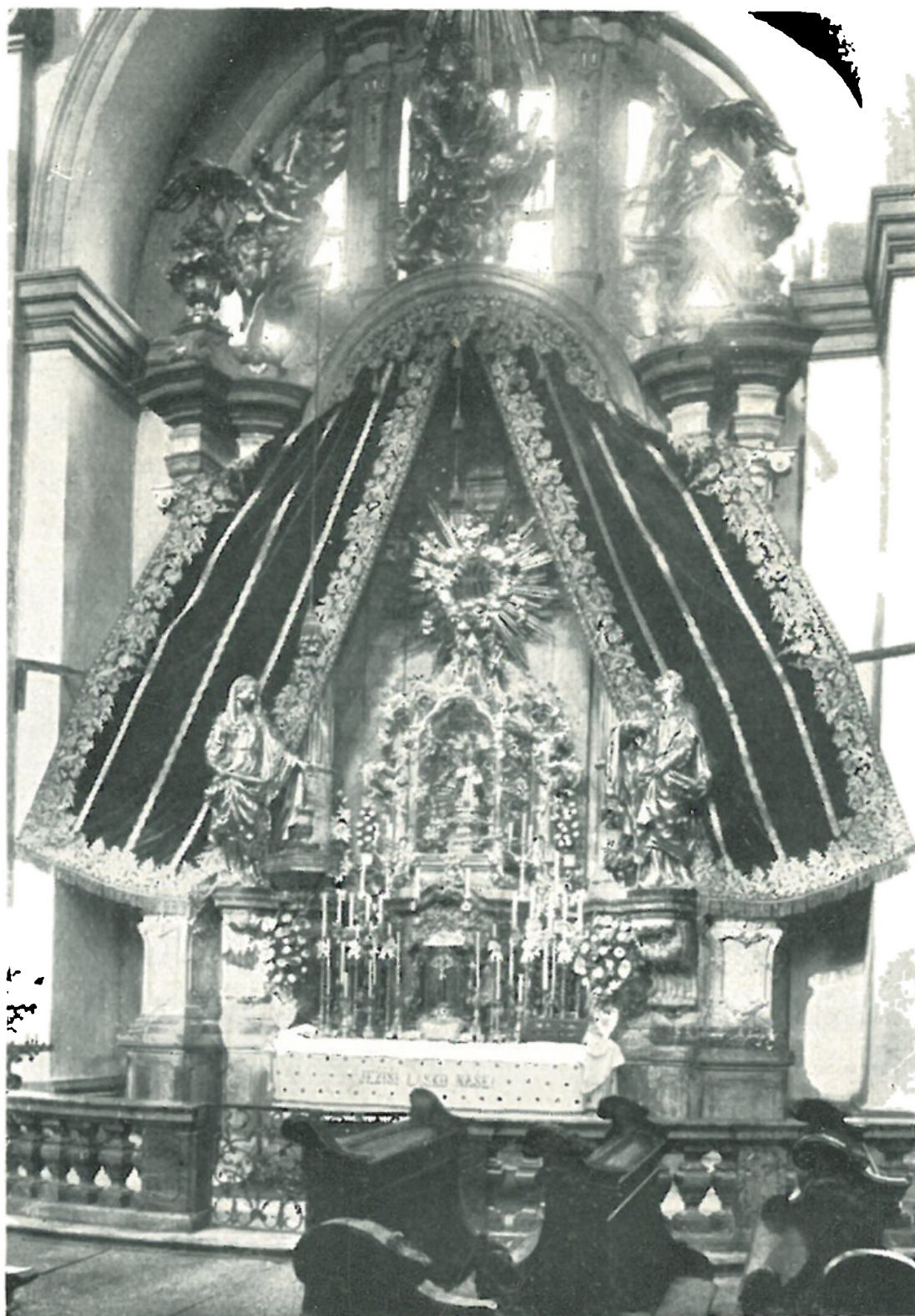
Ale uveďme případ časově bližší: F. E. z Kartouz u Jičína líčí dojemně uzdravení svých dvou dcerušek a vlastní záchranu ve

světové válce: „Před vánocemi r. 1913 rozmohla se nám nejmilejší dceruška, devítiletá Liduška, dítě něžné, pravá duše andělská, prudkým zánětem středního ucha. Operace byla nevyhnutelná. Nedovedu popsati krutou bolest, když mi bylo na klinice sděleno, že operace bude vážná. Kam jinam měl jsem se o pomoc obrátiti, než k Spasiteli a k Jeho drahé matičce Marii Panně? Nejsem pobožnůstkářem, jsem s pomocí Boží jen dobrým křesťanem, ale těžko nalézti vhodných slov, jimiž bych mohl vylíčiti, co vše se odehrávalo v mém nitru před operací. Slova modlitby byla provázena krutou nejistotou s pohledem na budoucnost. Onu noc před operací probděl jsem kleče u lože dítěte. Dceruška má netušíc, jak těžká operace ji čeká, klidně spala. Opětuji, že dceruška má spala pevně, netušíc ani, že tatíček její v slzách hlídá její spánek. Modlím se zcela tiše a sám sobě v duchu kladu otázku: Kam se jen obrátiti o pomoc v této těžké chvíli? Tu náhle Liduška malá ze spánku

nahlas praví: „Pražské milostné Jezulátko“. Překvapen vstávám, abych se přesvědčil, zda dítě se probudilo — ale Lidunka spí klidným spánkem dále. Vzpomínám, že kdysi se mi dostala do rukou německá knížka o Pražském Jezulátku (Prager Jesukind-Büchlein od A. Nothbecka, kněze diecése münsterské). Obrátil jsem se podle pokynu drahé Lidušky k Pražskému Jezulátku o pomoc. Operace se zdařila, díky pomoci Jezulátka a my se oba těšili na návrat domů. Roznemohla se však doma nejstarší má dceruška Mařenka nakažlivou spálou. Znovu bral jsem útočiště u Jezulátka, pevněji k Němu přilnul a jen Jeho pomoci děkuji, že obě dcerušky se v brzku uzdravily. Avšak těžká zkouška nebyla u konce. Vypukla světová válka a musil jsem rodinu opustit a narukovat. S sebou vzal jsem si růženec a zmíněnou knížku o Pražském Jezulátku, která se stala od uzdravení mých dětí mou nejmilejší knížkou. Jako velitel setniny prodělal jsem celý postup až do Ruského Polska. U Lublína za-

stihla mě radostná zpráva; právě, když jsme se chystali vpadnouti na nepřítele, dostal jsem rozkaz, abych se vrátil k svému civilnímu povolání. Jak radostně jsem spěchal v náruč své drahé rodiny! Za nějaký čas po mém návratu domů jsem se dozvěděl, že poručík, který převzal velení mé setniny, byl též den těžce raněn a můj kůň, jehož jsem mu půjčil, byl zabit. Vděčím svou záchranu milostem Pražského Jezulátka, jež moje manželka a děti, když jsem byl na frontě, doma vroucně uctívaly.“

V dubnu 1929 přišel k dp. převorovi rytířů Maltánských doktor Manuel N. Tuason, Instructor in Surgery University of St. Thomas, Attending Surgeon St. Lukes Hospital, Manilla Philippines (lékař a prof. na medic. universitě St. Tomas, a St. Lukes nemocnici na ostrově Manilla na Filipinech) a uvádí, že Prahu navštívil proto, že musil navštívit sošku Pražského Jezulátka a poděkovati za vzácnou milost. V září 1927 roznemohl se mu 4 a půl roku starý hošík a on sám jako

Oltář milostného Jezulátka ozdobený baldachýnem,
který věnovala Marie Terezie.

lékař pochyboval o jeho uzdravení. Nad postýlku umístili v plné důvěře obrázek Pražského Jezulátka a dítě počalo se náhle uzdravovat. Z vděčnosti na své cestě do Evropy, navštívil otec kostel P. Marie Vítězné a na poděkování dal sloužit mši sv., které byl sám přítomen. Druhá návštěva platila dp. převorovi, kdež zanechal plnou svou adresu.

b) Ježíšek — milosrdný zachránce duší.

P. Bohumír Rollepatz, profesor bohosloví z řádu kazatelského od sv. Jiljí, vyznává, že pobožností k milost. Ježíškovi byl zbaven mnoholeté těžkomyslnosti. Z vděčnosti dal na votivní desce vyrýti tento verš: „Magna meae mentis turbatae afflictio cessat, dum ma devoveo, Jesule parve Tibi. — V překladu: Trápení minula mou duši rozechvěnou krutá, když se zasvěcuji, Ježíšku malý, Tobě.

Alfons Gabriel Rakotomavo, obchodní zástupce (Representant de Commerce) ve Fianarantsoa na Madagaskaru (Afrika), ve svém dopise ze dne 28/4 1928 prosí o dvě mše

šv., které mají býti slouženy na oltáři Pražského Jezulátka na jeho úmysl v jisté obchodní záležitosti a má plnou důvěru v jeho pomoc. Přiznává, že je otcem 6 dítek, šíří i na Madagaskaru úctuk Pražskému Jezulátku a je i členem jeho Družiny. Prosí zároveň o obrázky a medailky pro své dítky.

c) Ježíšek — nebeský lékař nemocných.

V mnohých případech, kde si ani lékař rady nevěděl a kde i věda lékařská je ohraňována v možnosti pomoci — tam pomohl Ježíšek. Pro nedostatek místa nelze uváděti všechna mimořádná uzdravení a proto se zmiňujeme o nich jen krátce: Jeden kněz byl zbaven mnohaletého neduhu plicního na přímlovu Ježíškovu. Na úpěnlivé prosby matčiny Ježíšek uzdravil choromyslného syna. Syn váženého pražského lékaře po neštovicích utrpěl na zraku — po čase dokonce oslepl. Na prosby u milostné sošky Ježíškovy nabyl hoch opět zraku (otec dítěte Josef de Vignet, dvorní lékař, Praha 10/3 1752).

Čtvernásobná vyslyšení: Vroucí ctitelka Pražského Jezulátka, sl. Josefina Fleischingerová, líčí tento příběh: „Jednoho dne přišel do kostela P. Marie Vítězné elegantně oděný Belgičan a prosil duch. správce, aby sloužil mše sv. na jeho úmysl. Já jsem dělala tlumočnicka. „Na jaký úmysl?“ táže se kněz. Neznámý Belgičan počal vyprávěti se slzami v očích neštěstí své rodiny. Žena jeho je na smrt nemocná, těžce nervově chorá, její sestra přišla nezaviněným způsobem o veškeré jmění, bratr stal se alkoholikem a marnotratníkem; on sám asi v dohledné době přijde o místo. Zaměstnavatel zemřel a synové, kteří po otcově smrti závod převzali, mu nedůvěřují. „Béřu ve své zoufalé situaci útočiště k Jezulátku Pražskému, kterého nejen v Bruselu — ale i po celé Belgii tolik uctíváme.“ Mše sv. byly odslouženy. Za rok přijel onen Belgičan opět do Prahy — tentokráte z vděčnosti. Tvář jeho zářila štěstím a radostí. Byl vyslyšen. Žena jeho náhle se pozdravila, sestře vrácen byl majetek, takže

mohla opět zakoupit hotel a bratr vzdal se pití a je nyní řádným mužem. „A já, nejen že jsem o místo nepřišel, ale synové a noví majitelé se přesvědčili o mé poctivosti a přičinlivosti a jmenovali mne vedoucím celého závodu. Za to vše mám jen milosti a dobrotě Ježíškově co děkovati.“ Prosil opětně o mše svaté — tentokráte děkovné. Ve Španělsku ve městě Burgos pění ct. Otců Karmelitánů vychází časopis, zabývající se úctou Pražského Jezulátka. O vánocích 1928 vyšlo zvláštní jubilejní číslo, které zaznamenává dvě náhlá uzdravení (Santiago de Chile):

Nemocná, která nabyla zdraví způsobem tak zázračným, jest vznešenou dámou a členkou našeho sdružení (Arcibratrstvo Dětství Ježíšova) — soňora Noova de Espejo Pando. Pacientka byla nucena podrobiti se vážné vnitřní operaci, operaci, po níž mělo nutně nastati zlepšení. Minuly týdny a nemoc se nezlepšovala, naopak zůstávala stejnou a dostávaly se bolesti, závratě, záchvaty mozkové.

Nadešel den, kdy se začíná ve chrámě OO.

Karmelitánů novéna k poctě Pražského Jezulátka. Seňora, zbožná křesťanka, žádá, aby také u jejího lůžka konala se novéna ke cti Ježíškově — s prosbou o uzdravení. Novéna započata byla s hlubokou vírou a pevnou důvěrou. Během těchto devíti dnů přijímala nemocná Tělo Páně. Minulo prvních šest dní a lékaři nepozorovali žádné změny. Poslední pátek novény rozhodli lékaři, že se jedná o případ velmi delikátní a byli toho názoru, že se nemocná bude musit podrobit další operaci. Nadešla neděle, poslední den novény. Na nemocné nebylo nejmenší změny. O půl druhé hodině odpolední nemocná náhle se pozdravila, posadila se na lůžku a žádala ošetřovatelku o šaty, aby se mohla obléci. Ošetřovatelka sice zprvu s tímto návrhem nesouhlasila, pak ale si dala přece říci, pacientku oblékla a obě šly poděkovat Ježíškovi za náhlé uzdravení. Církev byla žádána o vyjádření se v tomto případě, dosud se však nevyslovila.

Francisca Sauz z Muňoz (Španěly) líčí své

náhlé uzdravení v tomtéž časopise: 1. července r. 1928 při automobilovém neštěstí byla mi zlomena ramenní kost a mému muži žebro. Toto zahojilo se brzy dobře; já však, jsouc snad špatně lékařsky ošetřena, měla jsem se podrobiti těžké operaci, protože kosti ani po 2 měsících nesrostly.

24. srpna jela jsem do Madridu, abych si vyprosila u Pražského Jezulátka pomoci, neboť někteří lékaři doporučovali rozhodně operaci, jiní se vyslovili, že i po operaci bude věc zlá. Na cestě do Madridu vystoupila jsem v Almazan, abych se rozloučila se svou sestrou. Ta mne při návštěvě přemluvila, bych se poradila s jejím lékařem. Poslechla jsem. Lékař ten mínil, že není možno, abych v cestě za daných okolností pokračovala. Byla jsem přítomna mši sv. před obrazem Ježíše v Nazaretě, který se v Almazan nalézá a prosila jsem rovněž, abych byla operace zproštěna. Následujícího dne po mém příjezdu, odňali mi obvaz a shledali, že kosti jsou srostlé. Nevím, mám-li

toto přičítati zázraku, ale jistě Jezulátko Pražské — neb Ježíš Nazaretský uctíváný v Almazan vyslyšeli mou prosbu. Dnes mohu pracovati rukou jako dříve a z vděčnosti posílám Pražskému Jezulátku 30 peset.

Ježíšek zná bídu lidskou, dovede osušit slzu, pomůže, když se zdá každá pomoc lidská marnou. Důvěru svých ctitelů nezklamе! Obráťte se k Němu i vy, čtenářové, a přesvědčíte se o pravdivosti těchto slov.

5.

NĚCO O CTITELÍCH PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA.

. Psáti o ctitelích Jezulátka je dosti těžko, neboť má mnoho ctitelů roztroušených po celém světě, známých i neznámých. Prvním a nejhorlivějším ctitelem po dárkyni Polyxeně z Lobkovic byl P. Cyrill od Matky Boží, vlastním jménem po otci Mikuláš Schokwilerg, narozený v Lucemburku 2. ledna

1590. V řádě karmelském složil sliby r. 1630 v Mnichově, odkud dostal se do Prahy. Předním jeho působištěm byla zpovědnice, kdež si za krátkou dobu získal srdce všech věřících. Když P. Cyrill slavil své kněžské jubileum, byl mu přítomen sám kardinál Harrach. Zemřel 4. února 1675 a byl považován za světce. O jeho veliké lásce, dětsky prosté a něžné, jsme se zmínili na počátku dějin milostné sošky. Jeho nejkrásnějším odkazem je milá modlitba k Ježíškovi. Je to krásné vyznání tří božských ctností: víry, naděje a lásky, jest v ní obsažena lítost nad hříchy a dobré předsevzetí. Prostinkou tuto modlitbu modlí se rádo jak dítě, tak i člověk dospělý.

1. září 1656 odpoledne kolem 4. hodiny zastavil se před kostelním portálem Panny Marie Vítězné nevšední průvod. Arcibiskup pražský kardinál Harrach očekával 4 prosté řeholnice — Karmelitky z Vídně s jejich převorkou ct. Marií Elektou od Ježíše. První její cesta v neznámé, chladné cizině (bylať ro-

dem z Italie), byla návštěva Jezulátka, o němž tolik slyšela. Před milostnou soškou se dlouho modlila, jsouc plna hrůzy a bázně z mnohých svatokrádeží, vražd a válek, jež se v poslední době zde odehrály. Přišla ze slunné Italie, ze země zbožnosti a umění do krajiny cizí, chladné, zbrocené krví, mezi lid chladný, náboženskými štvanicemi tolik svedený. Co si vyprosila u milostné sošky Ježíškovy? Tu velkou milost, státi se smírnou obětí za celý český národ? Její tělo bylo od hniloby zachováno, ačkoliv leželo v rakvi ve vodě plná 3 léta. V Římě se jedná o její blahořečení. Ona byla jistě světicí a po jejím příkladě dodnes Karmelitky v Praze vroucně uctívají Ježíška a šíří jeho úctu.

• Mezi přední ctitele Pražského Jezulátka nutno řaditi Bernarda Hynka z Martinic, nejvyššího purkrabí českého. Sám se přičinil, aby soška Ježíškova byla slavnostně korunována a k tomu účelu pořídil nákladem vlastním korunku zdobenou perlami a drahokamy. Ježíškovi pak slíbil novou

oběť, jestliže bude španělským králem vyznamenán řádem zlatého rouna. V krátké době skutečně se mu tohoto vyznamenání dostalo. Slibu dostál a dal pořídit kopii řádu zlatého rouna, a tímto sám sošku dekoroval.

Za našich dnů největší ctitelkou dětství Ježíšova byla svatá Terezie Ježíškova. Kdo její milé a sladké jméno vyslovuje, musí vysloviti i nejdražší jméno Ježíškovo. Ona žila Jeho dětstvím nejen v radostném kruhu rodinném, ale i v tichu klášterním a ukázala jako anděl světla Božího tuto stezku svatosti. Žádala si, aby všechny květy přírody tvořily v srdci jejím novou kolébku pro Ježíška; přála si jej tolik milovati, jak Ho dosud nikdo nemiloval. 25. prosince 1886 přinesl jí, co ona nazývá milostí své úplné konverse a v tentýž svátek příštího roku přála si vstoupiti na Carmel v Lisieux. „Je tomu již nějaký čas, co jsem se obětovala Ježíškovi, abych byla jeho hračkou. Prosila jsem ho, aby se mnou zacházel jako s hračkou bezcennou, jako s prostým míčkem, kterým

můžeme házet, kopnouti do něho, proratiti, pohoditi v koutku, anebo přitisknouti k srdci, nalézáme-li v něm zalíbení: slovem veseliti Ježíška a poddati se jeho dětským rozmarům.“ Květy její pobožnosti k Ježíškovi jsou její okouzlující básně: Božský žebrák vánoční, Andělé u kolébky atd. V karmelském klášteře v Lisieux na chodbě pod pěkným baldachýnem stojí dosud krásná soška Ježíškova, kterou denně zdobívala sv. Terezička čerstvými květinami. Co tuas před soškou Ježíškovou vzlétlo krásných střelných modlitbiček Ježíškovi jako důkaz vřelé a oddané lásky!

Sv. Klement Maria Hofbauer, kněz redemptorista choval ve své cele též sošku Ježíškovu. Helenka, miláček Boží a něžná fialka Nejsv. svátosti (Nelli Orgau z Waterfordu v Irsku) byla něžnou ctitelkou Pražského Jezulátka a také měla u své postýlky sošku Ježíškovu.

Býv. mexický vyslanec v Praze N. obětoval svou novorozenou dcerušku Enriqe-

tu u oltáře Pražskému Jezulátku. Brazilský vyslanec rád je přítomen mši sv. sloužené u oltáře Jezulátka a vždy obdarovává Jezulátko peněžitým darem. Apoštolský nuncijs Msgr. Francesco Marmaggi velmi rád vzpomíná na Prahu a Pražské Jezulátko, u jehož oltáře sloužil první mši sv. pro franc. diplomatickou kolonii.

Pražský Ježíšek má nejraději čistá srdéčka dětská a jejich prosbě rád vyhoví. Pražské dětské Besídky rok co rok shromažďují svou drobotinu před oltářem Jezulátka v době vánoční a tam mu přednášejí svá přání tklivým hláskem dětským, ať v podobě básničky neb modlitbičky.

Podobně činívají o svátku Zjevení Páně římské děti před zázračným Bambinem v kostele Ara coeli. Španělské děti nosívají sošku Pražského Jezulátka v průvodech a vzdávají veřejně hold „svému malému králi“. Španělové vůbec velmi vroucně uctívají Jezulátko a něžně jej nazývají „Niño de Praga“. Ve Španělsku, kde leží kolébka reformátor-

ky karmel. řádu, sv. Terezie, je Jezulátko vroucně uctíváno. Také družin Jezulátka s pestrými prapory tu hojně existuje.

Ke konci snad by stálo za zmínku, kde všude Pražské Jezulátko dochází úcty. Rokem 1877 počíná opravdová triumfální cesta Ježíškova celým světem. Z Čech dostal se do sousedních Rakous, pak do Tyrol, Italie a z Říma provázeli misionáře Karmelity až do Číny a Japanu. V Bruselu, hlavním městě Belgie, jest Pražský Ježíšek na několika oltářích. Ano i celé kaple jsou zasvěceny v Belgii Jezulátku. Chévremont u Lutychu vydává měsíčník, kdež pilně zaznamenává dobrodiní prokázaná Jezulátkem. Dále Haimant, Chatelet mají svá místa úcty k Jezulátku. Ano i v Antverpách, v chrámě sv. Norberta je socha Ježíškova v uctivosti. Gand, Audenarde jsou ohnisky úcty Ježíškovy. Ve Francii má hlavně Ježíšek své ctitele v Meaux, Laval, Paříži, Lyoně, St. Martin de Sezonan, Rennes.

25. ledna 1893 slavil Ježíšek též svůj vjezd

do Bostonu ve Spojených státech severo-amerických. Jest zajímavé, že mezi Čechy-Američany je velmi vroucně uctíván Ježíšek – vždyť tou pobožností také vzpomínají na Prahu a svou otčinu. Nejvíce je uctíváno Jezulátko v Jižní Americe.

6.

PRAŽSKÉ JEZULÁTKO UCTÍVÁNO I U INDIÁNŮ.

(Volně zpracováno podle článku otištěného v Národních
Listech přede 2 roky, zn. r. e.).

V jihoamerických horách, v říši královského kondora, leží na hranicích mezi Bolivií a Peru slané jezero Titicaca. Kdo chce cestovati z boliviánského města míru — La Paz dolů k moři, musí jeti přes zmíněné jezero, které je nepřehledné a lemováno nebetyčnými horami, pokrytými ledovci. Bouře na moři bývá zlá, horší však je bouře na tomto jezeře. Přeplovbu na něm obstarává fran-

couzský parník — ale jen čas od času a to ještě velmi draze. Proto bolivijské Indiáni živí se dopravou po jezeře a mají k tomu účelu zařízené lodky — originální, celé slámou povázané, ano i plachta je ze slámy. A nejsou maličké, mnohé pojmu 5—10 osob. Jednoho mlhavého dne v dubnu octl jsem se u břehu jezera Titicaca a štěstí mi přálo. Převozník — Indián měl již k přeplavbě dva pasažéry. „Kavalíre“, oslovuji Indiána, „jak dlouho pojedeme a co budu platit?“ „Tři slunce peruánské (sol) za vaši osobu, za ranec nic, a za dva dni a dvě noci jsme na místě.“ Druhý den časně zrána nasedáme. Naším spolucestujícím je svátečně ustrojený Indián a jeho žena. Tiše sedí na lodi a jsou zahalení ve svá roucha. Lodička lehce plúje kupředu a břehy nám zmizely brzo z obzoru. S večerem přibývá mírný vítr, který zvlnil hladinu vodní a my se jen tak pěkně kolíbáme. Některá vlnka stříkne přímo do tváře a není to příliš příjemné, neboť voda je odporně slaná. Převozník statně

ovládá slaměnou plachtu, což mne velmi zajímá, takže jsem si ani svých spolucestujících nevšiml. Slyším však tlumené výkřiky — Indiáni mají strach. Modlí se a jak vroucně! Klečí u sebe, oči k nebi upřené a drží cosi v hrsti, jednou rukou na prsou, druhou na zádech. Až ráno, kdy se vítr utišil a slunce prosvítlo, ptám se Indiánů, k čemu se modlili a co to měli v rukou? „Niño de Praga“, zní odpověď, „Señore!“ „Pražské dítě“, „zázračné dítě“, každý je u nás máme a vřele uctíváme.“ Ptám se dále: „A proč vzadu?“ „Señore, musí přece býti dvě, jedno chrání vpředu, druhé vzadu.“ Ochotně vytahuje žena Indiánka ze západří amulet. Žasnu. Pestrý obrázek vsazený do kůže a na něm Jezulátko a slova — „Niño de Praga“. Jak zajímavé! Pražské Jezulátko je uctíváno Indiány v Americe, byť s trochou pověry a když se zeptáte Pražáka, kde je Jezulátko v Praze uctíváno po 300 let, stává se, že buď pokrčí rameny, nebo vás pošle do zcela jiného kostela, na protilehlé čtvrti města. Žel Bohu, smutná pravda!

Stará rytinka milostného Jezulátka.
(Zapůjčena laskavostí ctih. Karmelitek v Praze.)

Salesián J. S., Galle L. Prado u Limy, Peru (Jižní Amerika), nám ve svém dopise ze dne 14/4 1929 zajímavě líčí úctu k Jezulátku v Jižní Americe. V celé latinské Americe, zrovna tak jako v románských zemích, téměř všude se nachází alespoň jeho obrázek. V Bolivii v kostele Salesiánů má svůj oltář; jejich péčí vyšla rovněž „9tidenní pobožnost k Pražskému Jezulátku“. Co se týče republiky Peru, ta daleko předčí Pražany. V Arequipě má svůj oltář v kostele Salesiánů na pravé straně u vchodu. V kostele Karmelitek je soška asi $1\frac{1}{2}$ metrová, podobně v kostele Jesuitů. Na mnoha místech v rodinách, ne-li se soškou, tedy alespoň s obrázkem se setkáváme. Nevědí, kdo jsou Češi, co je to čsl. republika, ale znají Prahu, protože je tam „Niño de Praga“. Prozatímní kaple fary „Magdalena del Mar“ má na levé straně zavěšený obraz Jezulátka a četná stříbrná i postříbřená srdéčka svědčí o tom, že i zde zbožní žadatelé došli vyslyšení. Hovořím s hochem Gregorio Lira: „Znáš Niño

de Praga?“ „Si, señornao — jsem z Camaná— máme v kostele jeho oltář, kde soška Ježíškova má pěknou paruku z mých vlasů.“ Ayacucho, slavné v dějinách za samostatnost, je na prvním místě se svojí zbožností k Pražskému Jezulátku. Od restaurace františkánského kláštera zřízeno zde „Archicoprada del Santísimo Niño Jesús de Praga“, ke které náleží dítky obého pohlaví se zvláštním představenstvem v čele. Po 3.řádě sv. Františka patří mezi nejmocnější náboženské hnutí v místě. Každou třetí neděli v měsíci mají své shromáždění. Poslední neděli v lednu koná se procesí se soškou Pražského Jezulátka po všech čelnějších ulicích města. Ukončení je jaksi zakončení školního roku náboženství. Na vyučování dochází kolem 300 dětí a z těch asi polovina jsou Indiáni obého pohlaví, kteří jsou vyučováni ve své mateřštině „Quechua“ (čti kechňa).

S Jezulátkem se také shledáváme v Limě (hlavní město). Klášter Karmelitánů oslavil

300leté jubileum zvláštním představením, kde jeden živý obraz představoval darování sošky Polyxenou z Lobkovic. Mají též 2 indiánské písničky k Jezulátku, které pro nedostatek místa nelze otisknouti.

V Africe uvítali Ježíška v Kartagu, Alžírsku, v Umtatě a i na Madagaskaru. Z francouzského Konga, z Gaboun, psal apoštolský vikář Le Roy: „Navrátiv se ze šestiměsíční misijní cesty, otevřel jsem bednu.—Drahé Dítko! Jak jsi krásné v této ušlechtilé sošce.“

V Asii je uctíván již v Indii, Cejlonu, Indočíně a v Číně samé v Šanghaji. Do Pekingu přivezl sošku Ježíškovu opat trapistů již r. 1891. Také v Australii jsou Ježíškovi ctitelé — viz zprávu o členech Družiny Ježíškovy.

Splnilo se slovo: „Bude kralovati od moře k moři.“ A plní se též verš žalmu: „Všichni národové budou Jej velebiti. Sivý oceán nezastavil Jeho kroků.“

O DRUŽINĚ MILOSTNÉHO JEŽÍŠKA PRAŽSKÉHO.

Družina založena byla kardinálem Františkem Schönbornem v lednu 1895 za tím účelem, aby šířila úctu k Nejsvětějšímu Jménu Ježíš nejen v kostele, ale i v životě veřejném, ve škole, v dílně, v celé lidské společnosti i mezi pohany na misiích.

Kardinál Schönborn sám přistoupil za člena a dal tak pěkný příklad k následování. Dnes čítá družina přes 30.000 členů nejen z Prahy, z Čech, ale ze všech států evropských, ano i ze všech dílů světa. Jen krátce a pro zajímavost uvádíme některé členy: konvent rytířů Maltánských s nynějším převorem Frá. Jos. Hamršmídem, ctih. Alžbětinky z nemocnice v Praze II. na Slupci, Karmelitky na Hradčanech, ústav slepců na Hradčanech, alumnové pražského semináře a řada čelných pražských rodin. Násle-

dují členové družin ze všech měst Německa, Rakouska, Italie, Španělska, Francie, Belgie, Jugoslavie, Maďarska. Ovšem nejzajímavější jsou členové zaoceánští — a je vskutku na podiv, jak se úcta k Pražskému Jezulátku rozšířila. Tak čteme zajímavé adresy členů: Kongregace škol. sester sv. Kříže na misii mezi Kafry v Untáta (Jižní Afrika), Francouzská kolonie Batua, Alžír (Severní Afrika).

Alphonse Gabriel Rakotomávo, Fianarantsoa-Madagaskar.

Sirotčinec Karmel. kláštera, Malabar.

450 Španělů z města Cuito-Ecuador, Amerika.

P. Laurent. Xaver Fernandez, Madras, Indie.

Maria Schmid, New York.

Josefa Marguer Gomaz Guadelajara, Mexiko.

Mannuel de Bomfaz Guito, Peru, Amerika.

Juán Bakula, Líma, Peru.

Olimpia Passor, Rio de Janeiro, Brazílie.

P. José Maria Leal, O. Cap. Guatemala,
Amerika.

Amelia Rojak, Costarica, Amerika.

Gabriel Brusso, Smyrna.

Sorores S. Ursulae, Java.

Joseph Canoll, Sydney, Australie.

Thomas Stanislaus Colint, Melbourné,
Australie.

STANOVY

Družiny Milostného Ježíška Pražského, uctívaného ve chrámě P. Marie Vítězné v Praze III., v Čechách, založené J. Em. kníž. arcib. Frant. ze Schönbornu, dne 18. ledna 1895.

I. Družina ustavuje se za tím účelem, aby se šířila úcta k Nejsvětějšímu Jménu Ježíš, aby království Jeho milostí, vírou, nadějí a láskou v srdcích věřících se upevňovalo a rozšiřovalo mezi národy, kteří Nejsvětějšího Jména posud nevzývají.

II. Družina má sídlo při chrámě Panny Marie Vítězné v Praze, na Malé Straně, v Čechách.

III. Podmínky:

1. žadatel buď náboženství římsko-katolického;

2. jméno a příjmení jeho budiž zapsáno do knihy Družiny, kanonicky zřízené.

Přijetí děje se tím, že ředitel řádu ustano-

vený nebo jeho zástupce připustí, aby byl za člena zapsán.

IV. Sdružení jsou povinni každý rok na den nebo alespoň v oktávě Nejsvětějšího Jména Ježíš ze hříchů svých se vyzpovídati a Nejsvětější svátost oltářní přijmouti; alespoň jednou za den zbožně pronést křesťanský pozdrav: „Pochválen buď Ježíš Kristus“ s odpovědí: „Na věky“, nebo s odpovědí „Amen“ na ten úmysl, aby zneuctívání a rouhání se Nejsv. Jménu zbožnou úctou bylo odčiněno.

Tento úmysl lze jednou pro vždy vzbuditi, lze jej však též obnovovati.

V. Kromě toho se napomínají v Pánu a prosí:

1. aby častěji modlili se též jiné modlitby k Nejsv. Jménu, zvláště modlitby, jež sv. Stolica obdařila odpustky, mezi nimi vřele doporučují se litanie o Nejsv. Jménu Ježíš;

2. aby denní svoje práce se zbožným úmyslem „Všecko k větší slávě Boží“ Pánu Ježíši obětovali a posvěcovali, a Jemu za vše za

dobré i zlé děkovali, říkajíce: „Buď jméno Páně pochváleno“;

3. aby ve všech potřebách i v neštěstí Nejsv. Jméno vzývali, s důvěrou dovolávající se jeho pomoci, aby je buď z nich vysvobodil anebo dal jim sílu a vytrvalost, aby je mohli snášeti;

4. aby následovali pokoru, nevinnost, prostotu, pravdomluvnost a ostatní ctnosti Božského Dítka, zvláště pak poslušnost k rodičům;

5. rodiče, aby děti se Ježíškovi zasvěcovali, učitelé, aby děti a žáky svoje Jemu doporučeli;

6. aby všichni Nejsv. svátosti oltářní rádi se klaněli;

7. aby každý měsíc, pokud mohou, účastnili se v kostele své Družiny společné pobožnosti a mohou-li, aby řediteli Družiny ročně přispívali, třeba nepatrným dárkem, jež nejd. ordinariát rozdílí misiím mezi pohany a k získání těch, kteří Pána Ježíše posud neuctívají;

8. ředitelem Družiny jest duchovní správce svrchu uvedeného kostela, jenž může jmenovati za zástupce kněze ordinariátem potvrzeného.

Lev XIII. udělil Družině milostného Pražského Ježíška listem daným dne 18. března 1895 odpustky:

I. plnomocné, když členové hodně vykonají sv. zpověď a přijmou Nejsv. svátost oltářní.

1. v den, kdy ke Družině přistoupí, 2. na Narození Páně, 3. Narození Jana Křtitele, 4. v den Ochrany Bl. Panny Marie (2. neděli po Všech Svatých), 5. v hodině smrti, 6. na svátek Družiny, za který zvolena jest bílá neděle a sedm následujících dnů, jako výroční den korunování milostné sošky Ježíškovy.

Plnomocných odpustků v hodině smrti získá i ten člen, který nemůže sv. zpověď vykonati a Nejsv. svátost přijmouti, jen když slovem vzývá Nejsv. Jméno Ježíš. Nemůže-li mluvíti, stačí, aby je vzýval v srdci a mysli.

O svátku Družiny je kromě sv. zpovědi a sv. přijímání podmínkou k získání odpustků, návštěva kostela Družiny a vykonání tam modlitby za svornost křesťanských knížat, vykořenění bludů, polepšení hříšníků a povznesení církve.

II. Neplnomocné odpustky těm, kdo jsou ve stavu posvěcující milosti Boží:

1. 7 let a sedm quadragen, když navštíví chrám Družiny, kde se pomodlí a sice: a) na sv. Josefa, b) Boží Tělo, c) sv. Joachima (v neděli po Nanebevzetí P. Marie), na den Dušiček.

2. 6 dnů a) za každé účastenství při mši sv. nebo při jiných službách Božích v družinském kostele, b) za účastenství při průvodech s Nejsvětější svátostí oltářní, ať se dějí kdekoliv, i když nesena jest k nemocnému. Nemohou-li jíti v průvodu, získají tyto odpustky, i když jen při zvonění při průvodu se pomodlí Otčenáš a Zdrávas, c) za pětkrát Otčenáš a Zdrávas, modlí-li se za zemřelé druhy a za každý skutek zbožný a služby lásky k bližnímu.

Všechny odpustky lze věnovati duším
v lásce Boží zemřelých.

Kdo by z čtenářů se chtěl státí členem
Ježíškovy Družiny, nechť se hlásí na farním
úřadě P. Marie Vítězné v Praze III.

9.

PRAŽSKÉ JEZULÁTKO.

Napsal Paul Claudel, franc. vyslanec Spojených Států
Amerických; otištěno v „*Národě*“, *Chicago*. 25/12 1928.

Svět sněhu prosince snad odumřel,
však v světelnice zde jak by blaho sel!
Krb rudě záře, vrhá snivý třpyt
v strop, který v spleti stínů je sám kmit.
Kol klid, jen vody var zní z kotlíčka.
Níž lůžka dvě, výš ve zdi polička,
kde zpod skleněné báně korunou,
svět v levé, pravou držíc zdviženou
v ochranu dítek, jež Mu svěřené,
vždy trůní v čelence své zlacené,
tak spanilé v své říze bělostné

to Pražské Jezulátko milostné.
Jak svatostánku bílá Hostie
zář ohně Dítka Božské sleduje,
noc celou střežíc ty, jež miluje.
Ticha, jak dech ztlumený v jas vanoucí,
dlí věčná Přítomnost, zde planoucí
na všem, co nevinné v tom pokoji.
On s námi — zla se nikdo nebojí.
Vždyť Ježíš, bratr náš, nás v péči vzal.
Jsme klidni my i hračky, jež nám dal:
tu pannu, koníka i ovečku,
jež všechny tři spí v tichém koutečku.
Když spíme, víme, ony že jsou tam.
Zjev další — — — Kdes, kde, nikdo nedí nám,
v síních, tmou zní úder hodin v ozvěně.
Tu v loži dítka šeptá blaženě,
sňad v jisté předtuše, že Přítel blíž,
se hne, cos mumlá, ruku zvedá výš
chtíc procitnout, leč klesá ve snů říš.

Z francouzského přeložil Karel J. Dvořák, Childress,
Texas.

MALÝ RŮŽENEČEK KE CTI DĚTSTVÍ JEŽÍŠKOVA.

Podle návodu ct. sestry Markéty od Nejsv. Svátosti, bosé Karmelitky z Beaune († 1648), jenž jí byl na vlastní prosbu Bohem zjeven.

Pobožností touto uctíváno Dětství Ježíše Krista a jest spojeno s týmiž milostmi, jež Ježíšek udělil těm, kteří s ním na zemi žili a v jeho Dětství mu sloužili.

Návod k pobožnosti: podle možnosti modliti se růženeček denně a sice na třech prvních zrnech třikrát Otčenáš, Zdrávas Maria ke cti Ježíše, Marie a Josefa. Pak následuje 12krát Zdrávas Maria se slovy: Slovo Tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi — na paměť 12 let Dětství Ježíškova.

Za slovem Ježíš jednotlivých Zdrávasů možno připojiti jedno z následujících dvanácti tajemství:

1. Kterého jsi, Panno, z Ducha sv. počala,
2. S kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila,
3. Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila.
4. Kterého jsi, Panno, plénkami ovinula,
5. Kterého jsi, Panno, ze srdečné lásky živila,
6. Který pro nás Jménem Ježíš nazván byl,
7. Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala,
8. S kterým jsi, Panno, do Egypta utíkala,
9. S kterým jsi, Panno, v Egyptě přebývala,
10. S kterým jsi, Panno, do vlasti své se navrátila,
11. Kterého jsi, Panno, v Jerusalemě ztratila
a s bolestí hledala,
12. Kterého jsi, Panno, třetího dne v chrámě našla.

Modlitba: Nejlíbeznější Ježíšku, jenž jsi se stal z lásky k nám člověkem, prosím pro Tvůj sv. život a nevinnost, dej mi dosíci, abych Tvého zárného příkladu následoval

a přišel jednou do počtu dětí Božích na věčnosti. Amen.

Upraveno podle domácí pobožnosti bosých Karmelitek u sv. Josefa z roku 1740.

II.

MODLITBA RANNÍ.

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.
Nejmilejší Ježíšku, Původce a Zachovatelí všech věcí! Na kolena před Tebou padám a z plna srdce Ti děkuji, žes mne této noci ode všeho hříchu a jiného zla zachoval. Učiň, milostné Děťátko, abych dnešní den z lásky k Tobě beze hříchu prožil a po celý život hříchu se vystříhal.

Tobě, Ježíšku, Pane můj, obětuji všecko myšlení své i mluvení, skutky své i útrapy a s umučením Tvým se spojuji.

Pevně si umiňuji, že dnes ani nejmenšího hříchu se nedopustím. Avšak co jsem bez Tvé pomoci, nejsladší Ježíšku? Uděl mi své

Jezulátko uctívané ctih. Karmelitkami.

milosti, buď mi podporou a silou, abych věrně vyplnil své dnešní předsevzetí.

Ó Panno Maria! Matko a naděje má, pod svatou ochranu Tvou se utíkám, v ní chci býti živ a v ní jednou i zemřítí; rač mne od hříchu uchovati a požehnání svého mi udělití.

Anděle Boží, věrný a přelaskavý průvodce můj, vyžádej mi milosti, abych poslušen byl tvých vnuknutí, jen po cestě ctnosti kráčel a Boha svého hříchem neurážel.

Všichni svatí Boží, zvláště pak svatý patro - ne můj, orodujte za mne, abych jako vy Boha miloval a na věčnosti s vámi jej velebil. Amen.

Otčenáš. Zdrávas Maria. Věřím v Boha.

12.

MODLITBA VEČERNÍ.

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.
Ježíšku nejmilejší, před Tebou na kolena
padám a z plna srdce Tobě za všechna dobro-

diní děkuji. Vzdávám díky Tobě za pokrm i nápoj, za zdraví i síly tělesné i duševní, za vnuknutí Tvá i ochranu.

Duchusvatý, kterýž zpytuješ a řídíš kroky mé, osvět mysl mou, abych poznal hříchy své a jich zkroušeně litoval. (Zpytuj svědomí své a vzbud' žal a lítost).

Ó Panno Maria, Matko a naděje má, pod sv. ochranu Tvou se utíkám, v ní chci býti živ i zemřítí; rač mne od hříchu zachovati a požehnání mi v hojné míře udělití.

Svatý Anděle strážce, svatí patronové čeští a všichni svatí orodujte za mne po všechen čas života mého, zvláště v hodince smrti mé. Amen.

Ó Ježíšku, Spasiteli náš, smiluj se také nad dušemi v očistci, zmírni jejich trápení a uveď je ve slávu věčnou.

Otčenáš . . . Zdrávas Maria . . . Věřím v Boha.

13.

PÍSEŇ

z Audenarde v Belgii o Pražském milostném
Ježíšku.

SOPRÁN SOLO.

2. Ó dítko plné milosti, před tebou zde klekáme, skloň k nám se s nebes výsosti, v srdci tě uvítáme.

Refr. Milostné dítko . . .

3. Ty Prahy vzácný klenote, jediná blaha bráno, vlej radost srdci v tesknotě, ať nikdy nezklamáno!

Refr. Ať z duše naší prosba se vznáší k Ježíšku v nebeský stan! V důvěrnosti k tvé mocnosti nikdo nebyl oslyšán.

4. Jak mnoho tvojí mocností již divů jsme seznali a za předmět své vděčnosti v lásce si je obrali!

Refr. Ať z duše naší . . .

5. Již požehnej své rodině, jež ctíti chce vždy tebe, a v poslední pak hodině přijď sám a veď nás v nebe.

Refr. Ať z duše naší . . .

LITANIE K NEJSRADŠÍMU JMÉNU JEŽÍŠ.

Pane, smiluj se nad námi.
 Kriste, smiluj se nad námi.
 Pane, smiluj se nad námi.
 Ježíši, uslyš nás.
 Ježíši, vyslyš nás.
 Otče, s nebes Bože,
 Synu, Vykupiteli světa, Bože,
 Duchu svatý, Bože,
 Svatá Trojice, jeden Bože,
 Ježíši, Synu Boha živého,
 Ježíši, odlesku Otce,
 Ježíši, jase světla věčného,
 Ježíši, králi slávy,
 Ježíši, slunce spravedlnosti,
 Ježíši, Synu Marie Panny,
 Ježíši přemilý,
 Ježíši podivuhodný,
 Ježíši, Bože silný,

smiluj se nad námi.

Ježíši, Otče budoucího věku,
Ježíši, anděle veliké rady,
Ježíši nejmocnější,
Ježíši nejtrpělivější,
Ježíši nejposlušnější,
Ježíši tichý a pokorný srdcem,
Ježíši, milovníku cudnosti,
Ježíši, milovníku náš,
Ježíši, Bože pokoje,
Ježíši, původce života,
Ježíši, vzore ctnosti,
Ježíši, horliteli duší,
Ježíši, Bože náš,
Ježíši, útočiště naše,
Ježíši, Otče chudých,
Ježíši, poklade věřících,
Ježíši, pastýři dobrý,
Ježíši, světlo pravé,
Ježíši, moudrosti věčná,
Ježíši, dobroto neskonálá,
Ježíši, cestu naše a živote náš,
Ježíši, radosti andělů,
Ježíši, králi patriarchů,

smiluj se nad námi!

Ježíši, mistře apoštolů,
Ježíši, učiteli evangelistů,
Ježíši, sílo mučedníků,
Ježíši, světlo vyznavačů,
Ježíši, čistoto panen,
Ježíši, koruno všech Svatých,
Milostiv nám buď, odpusť nám, Ježíši.
Milostiv nám buď, uslyš nás, Ježíši.

} smiluj se nad
námi!

Ode všeho zlého,
Od všelikého hříchu,
Od hněvu Svého,
Od úkladů ďáblových,
Od ducha smilného,
Od věčné smrti,
Od zanedbání vnuknutí Tvých,
Pro tajemství svatého vtělení Svého,
Pro narození Své,
Pro dětství Své,
Pro božský život Svůj,
Pro práce Své,
Pro smrtelnou úzkost Svou a utrpení
Své,
Pro kříž a opuštěnost Svou,

} vysvobod nás, Ježíši.

Pro smrtelné mdloby Své,	}	vysvobod' nás, Ježíši!
Pro smrt a pohřeb Svůj,		
Pro zmrtvýchvstání Své,		
Pro nanebevstoupení Své,		
Pro ustanovení Nejsvětější svátosti		
oltářní,		
Pro radosti Své,		
Pro slávu Svou,		
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,		
odpusť nám, Ježíši.		
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,		
uslyš nás, Ježíši.		
Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa,		
smiluj se nad námi, Ježíši.		
Ježíši, uslyš nás.		
Ježíši, vyslyš nás.		

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi řekl: Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlucte a bude vám otevřeno, prosíme, uděl nám žádajícím vroucnost Božské lásky Své, abychom Tebe celým srdcem, ústy i skutkem milovali a Tebe chváliti nikdy nepřestávali.

Uděl nám, Pane, abychom svaté jméno
Tvé ustavičně ctili a je zároveň i milovali,
poněvadž nikdy ochrany své nezbavuješ
těch, které v pevnosti milování svého vzdě-
láváš, jenž jsi živ a kraluješ na věky věkův.
Amen.

*Modlitba P. Cyrilla od Matky Boží, prvního
a nejhorlivějšího ctitele Ježíškova.*

Ó Ježíšku, Tobě se vzdávám,
na přímluvu Tvé Matičky žádám:
v nouzi mi pomoz a dej mi Sebe,
pevně já věřím, ó Pane, v Tebe,
že mi Tvá milost na pomoc přispěje,
to jest má jediná v žití naděje.
• Že hněval jsem Tebe, trpce lituji,
z plna srdce svého Tebe miluji.
Ó Ježíšku můj, k pomoci mi spěj,
k setrvání mi hojnou sílu dej.
Chci se vpravdě polepšiti,
nikdy více nehřešiti;
Tvou chci já být obětí,

z lásky k Tobě trpěti.
Můj Ježíšku, Tebe jen miluji,
navždy dnes celý se Ti věnuji.
Pro lásku však Tvoji, Spasiteli,
srdce část i druhu dám i nepříteli.
Zbav mne trýzně mojí, dej mi Sebe,
za to s pokorou, hle, prosím Tebe.
Dej, bych s Tebou, s Josefem, s Tvou milou
Mátí
Na radosti věčné mohl účast bráti. Amen.

15.

KRÁTKÉ HODINKY KE CTI BOŽSKÉHO DÍTKA.

Podle starého vzoru.

K JITŘNÍ.

Otčenáš, . . . Zdravas Maria, . . . Věřím
v Boha.

V. Ret můj, ó Pane, k horlivé
R. Již písní nadchni chvále Své.

V. Mou, Bože, prosbou nezhrdej,
R. A Otcem zván, pomoci spěj.

Ježíšku, dítko přesvaté,
jak vítati mám Tebe,
jenž srdce strastmi sepjaté
jsi vznesl v ráje nebe?
Jenž připravils pro věrné své
radostí na tisíce,
že pějí písně lásky Tvé,
Tvou štědrost velebíce.
Jenž lásku Svou ukázals nám,
všem stav se rodným bratrem sám.

V. Bůh všeho nebe, světa Pán,
R. Nám chudým v bídě vzorem dán.

Modleme se:

O Bože, kteréhož nevýslovná láska dítětem pro nás učinila, popřej, abychom vděčně lásku Tvou poznávající, a srdce svá Ti

cele věnujíte na zemi, radostí věčných dospěli. Amen.

Prima:

Zdrávas Maria . . .

V. Mou, Bože, prosbou nezhrdej

R. A Otcem zván, pomoci spěj.

Bůh mocný, dílem jehož svět,
se z lásky v dítku skrývá;
vši slávu svou, vševidný hled
lahodou dětskou přiodívá:
Zda odepřeš mu srdce své,
když o ně žádá tebe,
když pro věčné jen blaho tvé
král opustil své nebe,
a z jeslí dětských ústek hlas
tě zbloudilého volá zas?

V. Viz, jak i hříšné srdce tvé

R. Ježíšek v lásce k Sobě zve.

Modlitba jako při jitřní.

Tercie.

Zdrávas Maria . . .

V. Mou, Bože, prosbou nezhrdej

R. A Otcem zván, pomoci spěj.

Ve skromné, Bože, postavě
velebu nebes skrýváš,

a přece ke Své oslavě
tu věrných zástup míváš.

Aj, kdož by Boží nepoznal

moc, byť i v děcku skrytu,

s pastýři v chlévě nežehnal

nebeské lásky citu,

jejž zraků Tvých milostná zář

i úsměv věští nám, i tvář?

V. Aj, slyš, má duše, neváhej

R. A lásku též Děťátku dej.

Modlitba jako při jitřní.

Sexta:

Zdrávas Maria . . .

V. Mou, Bože, prosbou nezhrdej

R. A Otcem zván, pomoci spěj.

Ježíšku, znovu obdivem

již srdce moje buší,

již blaha slz nižádná v něm

strast proudy nevysuší.

Vždyť líčka Tvého různý zjev

i rtů Tvých lepý vid

radostný sejí v srdcích zpěv,

ves lásky budí cit.

Přej, abych v lásky nadšení

ret zlíbal Tvůj, své spasení.

V. Ó dítko nejluznější všech

R. Tvůj život můj i každý vzdech.

Modlitba jako při jitřní.

Nona:

Zdrávas Maria . . .

V. Mou, Bože, prosbou nezhrdej

R. A Otcem zván, pomoci spěj.

Leč — ó té chvíle bolesti.

já slzet dítko zřím;

to žal že za mé křehkosti

a k Otci prosba, vím.

Ó spáso má, byť skálou sic

se srdce moje zvalo,

přec bolem, jenž Tvou rosí líc,

by vroucně zaplakalo.

O slzí proud mi hojný dej

a odpuštění vyžádej.

V. Beránku, sejmi srdcí hřích,

R. A lásky Své zdroj probuď v nich.

Modlitba jako při jitřní.

Nešpory.

Zdrávas Maria . . .

V. Mou, Bože, prosbou nezhrdej
R. A Otcem zván, pomoci spěj.

Když hříchů vědomí a žal
mi srdce bolně svírá,
a úzkostí, co ždát mi dal
i duch i tělo zmírá,
kam obrátit mám zraků hled
leč, Dítko svaté, k Tobě?
A komu lkát, když láká svět
a srdce slabé sobě
i duchu zlému získat chce?
I tu můj v Tobě ochránce.

V. Syn Boží, láska veliká,
R. Nechci, dí, smrti hříšníka.

Modlitba jako při jitřní.

Kompletář:

Zdrávas Maria . . .

V. Mou, Bože, prosbou nezhrdej,
R. A Otcem zván, pomoci spěj.

O Dítko, vrať se ke mně, vrať,
víc nezarmoutím Tebe,
svět můž' mi co chce slibovat:
Tebe mi dalo nebe.
Já v srdci svém Tě uhostím,
tam zapomeneš pláče,
z všech zemských pout je vyprostím,
že budeš jako ptáče.
Tě hýčkat chci, co budu žít,
a po smrti — u Tebe dlít.

V. Svou lásku snesl v tuto zem,
R. By rovně žil zde lidem všem.

Modlitba jako při jitřní.

Obětování:

Už, Ježíšku můj spanilý,
jsem v lásce Tebe vzýval,
když jména Tvého přemilý
zvuk duši pookříval.

Nuž, přijmi teď, co zovu svým,
rád v oběť všechno dávám,
a jen bych sladkým srdcem Tvým,
byl obdařen, Tě žádám.
Nuž prosím, věčně zvi mne svým
a srdce Tvoje — budiž mým.
Amen.

Autor spisku srdečně děkuje J. M. Frà Jos. Hamršmídovi, převorovi rytířů Maltánských za laskavé zapůjčení pramenů. Vřelý dík patří též p. spis. Ant. Šormovi za půjčení velmi cenné a zajímavé básně „Pražské Jezulátko“ od Paula Claudela, vysl. Spoj. Států amerických. Knihu o Družině milostného Ježíška k nahlédnutí zapůjčil vdp. děkan A. Rathauzský.

Prameny:

Překlad německé knihy P. Nothbecka z Münstern od G. Erharda (v rukopise).

Votka J.: Pražské Jezulátko. Blahověst z roku 1894.

Mayer Josef: Pražské Jezulátko — Praha 1894.

Vondoerfer: Das Prager Jezukindlein feiert Geburtstag (Prager Tagblatt) 17 428.

Španělský časopis o Pražském Jezulátku.

— Ecos del Carmelo y Praga-Burgos r. 1928.

Pražské Jezulátko: Výstřižek opatřil p. A. Šorm.

UPOZORNĚNÍ.

Sošky Pražského Jezulátka, šatečky, korunky a medailky má na prodej a do ciziny již po léta zasílá

• *Útulek pro opuštěné a zmrzačené dívky,
Praha I. 296.*

O B S A H:

Úvodem česky a francouzsky B. D.	5
Proč uctíváme Pražské Jezulátko	9
Původ a dějiny milostné sošky Ježíškovy . . .	12
Popis sošky Jezulátka, jeho rouch a jeho odí- vání	36
měňuje Pražský Ježíšek důvěru svých duchů	43
o ctitelích Pražského Jezulátka	55
Pražské Jezulátko uctíváno i u Indiánů	62
Příčina milostného Ježíška Pražského	68
vy	71
Pražské Jezulátko - báseň	76
růženeček k poctě Dětství Ježíškova	78
Modlitba ranní	80
Modlitba večerní	81
Píseň o Pražském milostném Ježíšku	83
Litane k nejsladšímu jménu Ježíš	85
Krátké hodinky k poctě Božského Dítka . . .	90

ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.

PRAHA-VINOHRADY

KORUNNÍ 4

vydaly ve prospěch svých sirotčinců:

Dějiny duše sv. Terezie Ježíškovy - -	26.—
Život sv. Markety Alacoque - - - - -	10.—
Život sv. Markety Kortonské - - - - -	3.—
Život sv. Gabriela Possenti - - - - -	10.—
Život služebnice Boží Gemmy Galgani -	16.—
Svatá hodina Gemmy Galgani - - - -	2.—
Život ctihodné služebnice Boží Benig- ny Konsoláty - - - - -	7.—
Život sestry M. M. Chambonové - - -	5.—
Sv. Juda Tadeáš, pomocník v těžkých záležitostech - - - - -	1.—
Život sv. Jana M. Viannéye - - - - -	15.—
Lisbetka, rozkošná povídka z angličtiny	12.—
Milostné Pražské Jezulátko - - - - -	
Mešní modlitby o sv. Terezií Ježíškově -	2.—
Neúhledné ctnosti - - - - -	10.—
Zázračný kříž v Limpias - - - - -	5.—
Její boj a vítězství, život konvertitky - -	5.—
Průvodce duší Bohu zasvěcených - - -	6.—
Alžběta Canori Mora, vzor křesť. man- želky a matky, váz. - - - - -	36.—